

“KARARLIYIZ KORKMUYORUZ”

“Öyle mi Alay Komutanı?

Vallahi de billahi de korkmuyoruz sizden..”

Geçtiğimiz yıl Soma'da madencilerin öfkeli haykırışı idi bu. Ama çok kısa sürede herkesin haykırışı oldu. İşçisi, işsizi, esnafı, köylüsü, öğrencisi, kadını, göçmeni... Korku duvarları aşıldı artık.

Korku duvarları bir bir aşılrken, her kesimde öfke dolup taşarken, sermaye de çareyi baskı ve zoru daha da arttırmakta buldu. Bir gün daha fazla yaşayabilmenin bedeli şiddeti artırmak, korku imparatorluğu yaratmak için zorlamaktı...

Bu konuda ne kadar başarılı olduklarını, sosyal medya paylaşımları nedeni ile gözaltına alınan bir gencin söyleminde rahatlıkla görebiliyoruz: “İki metrelik karanlıklarla bizi korkutamazlar” diyor, “Kararlıyız, korkmuyoruz” diyor.

Geleceksizliğin pençesinde kıvranan öğrenciler, “Geleceksizliğimize karşı gelecek biziz” diyor. Yaşamları pamuk ipliğine bağlı olan, katillerinin cezalandırılmayacağını bilen kadınlar, geceyarısı kararnamele ile yaşamdan kovulan emekçiler, her an işten atılma tehdidiyle karşı karşıya

olan işçiler, doğası yaşam kaynağı yok edilen köylüler... Artık umutsuzluk pençesinde kıvrılmak yerine varlık yokluk savaşına hazırlanıyorlar...

İlk adım, korku duvarlarının aşılması idi. Şimdi mücadele bayrağını yükseltme, Enternasyonal Marş'ındaki sözleri yaşama geçirme zamanı: “Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık!...”

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

25 Ağustos - 8 Eylül 2021 / S 124 / 2 TL

BİRLEŞİRSEK KAZANIRIZ!

Kime dokunsak acı, yokluk, keder... Nereye baksak yıkım, yağma, talan... Ne kaldı elimizde avucumuzda? Ah etmeyen, acı çekmeyen, baskı cendresinde boğulmayan kim kaldı?

Milyonlarca emekçi işsizliğin, yoksulluğu pençesinde kıvrılıyor. Milyonlarca genç, gelecekteki umudunu tümden yitirmiş durumda. Dizginsiz bir şiddetin ve vahşi cinayetlerin hedefi olan kadınlar, her geçen gün daha büyük baskılarla karşılaşılıyor, karanlıklara sürüklenmek isteniyor.

Kürt halkının tam özgürlük hakkı karşısında devletin devasa bariyerleri yükseliyor. Sınır içinde ve ötesinde katliamların ardı arkası kesilmiyor. En küçük demokratik hakları bile azgın devlet terörüyle karşılanıyor. Ormanları yakılıyor, doğası tahrip ediliyor. Şoven linç ayinlerinin boy hedefi haline getiriliyor.

Her yaş, cins, milliyet ve inançtan, toplumun en geniş yoksul kesimleri, çürüyüp giden bu faşist terör düzeninin saldırıları altında hayatta kalma mücadelesi veriyor. Doğa ve tür olarak insanın varlık yokluk savaşı keskinleşiyor.

Baskı ve karanlık öylesine yoğun ki, artık toplumun tüm emekçi kesimleri isyanda. Binbir uydurma gerekçeyle işten atılan, kod 29 gibi aşağılık uygulamalarla geleceği karartılan işçiler isyanda; artık dayanma gücünü hepten yitirmiş, çoktan iflas etmiş küçük üretici, küçük işletme sahipleri isyanda; gelecekte umudunu kesmiş, dünyanın en yüksek genç işsizliklerinden biriyle boğuşan gençlik isyanda; yaşam hakkı elinden alınan, yaşamın her alanında korkunç bir erkek şiddeti ve ayrımcılıkla boğuşan kadınlar isyanda; tüm temel hakları ellerinden alınmış, aşağılanmış, duraksız bir devlet terörünün hedefi olmuş Kürt halkı isyanda; evine bir lokma yiyecek için pazarın kapanmasını bekleyen, dökülen çürük sebze meyve içinden bir şeyler bulmaya çalışan yoksullar isyanda...

Evet, ayrı ayrı tüm toplum öfkeye kesmiş, isyana durmuş. Aynı dönem ama birbirinden ayrı, irili ufaklı derecikler halinde akıp gidiyor toplumsal öfke ve isyan. Hepsi aynı kaynaktan besleniyor. Tüm sorunların kaynağı bu sermaye düzenidir, dinci faşizmdir.

Çelişki derin, çatışmalar yoğun. Yoksulluk ve zenginlik uçurumu büyüdükçe, kesintisiz bir gerilim, çatışma ve kutuplaşma toplumun belirgin özelliği haline geliyor. Genel demokratik hareketin güncel durumu, bu toplumsal temelden beslenen sürekli sokak eylemleri, işçilerin grev, eylem ve direnişleri,

sık sık küçük patlamaya dönüşen öfke dışı vurumları olarak çıkıyor karşımıza.

Tekelci sermaye ve faşist devlet, ne yaparsa yapsın, bu kutuplaşmanın, bu çatışmanın önüne geçemez, geçemiyor! Dinci faşist iktidar eliyle yapmaya çalıştığı şey, bu ayrı ayrı akan isyan dereciklerinin tek bir yatakta birleşmesini engellemeye çalışmak, emek cephesini bölmek, parçalı bir yapıda tutmaktır. Diğer taraftan sermaye cephesindeki tüm çatlakları “tek adam” altında; tüm yetkileri tek merkezde birleştirerek Hitlervari topyekun bir faşist diktatörlükle bu bunaldıktan çıkmayı, devrimi yenmeyi hayal etmektedir.

Sermaye ve dinci faşist iktidarın bu yönelimi karşısında gerçek demokrasi güçlerini bir devrim ve iktidar hedefi etrafında bir araya getirmek hayati önemde. Emekçilerin zaferinin yolu buradan geçiyor.

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), bu temelden hareketle “Birleşsek Kazanırız” şiarıyla çıkıyor emekçi yığınların karşısına. Bu şiar, bu çağrı, asıl olarak gerçek demokrasi güçleri olan işçi ve emekçilere dönüktür, yoksa burjuva “muhalefet” dahil çeşitli liberal burjuva çevrelere değil.

Sorunun kaynağı net. Buna karşı geniş emekçi yığınlarda biriken öfke açık. Toplumsal huzursuzluk ve özlemler, sık sık kendini patlamalar şeklinde açığa vuruyor. Bu parçalı ama köklü hareketin karşısına net ve iddialı söylemlerle

çıkarak gerek!

Sorunun kaynağı tek elci sermaye düzenidir, dinci faşizmdir. Dinci faşist iktidarın yıkılması, onunla birlikte bu toplumsal düzenin yıkılması, yakın ve güncel hedefidir. Düzen içi çıkışlara, sandıkla/seçimle sorunların çözülebileceğine dair boş inançlar devrimin toplumsal güçlerini aldatmaktan, oyalamaktan başka bir işe yaramaz. BMG tam da bu bilinçle, bu temel gerçekliğe yaslanarak “Birleşsek Kazanırız” diyor; emeğin iktidarı, birleşik devrimin zaferi perspektifiyle ileri atılıyor. Amaç, bu küçük dereciklerin tek bir nehir yatağında birleştirilmesidir. Dinci faşist iktidarın yıkılması, yerine işçi ve emekçilerin iktidarının (demokratik halk iktidarı) kurulması hedefidir birleşilecek ana yatak. İddia budur, hedef budur!

Bütün emek ve demokrasi güçlerini bir araya getirecek demokratik örgütler az çok kararlı bir yapıya kavuşmuş olarak pratik mücadelede hayat buluyor. En geniş işçi kesimlerini bu örgütler etrafından toplamak; kadınları, gençleri, işsizleri kucaklamak; demokratik halk iktidarı perspektifiyle hareket etmek; sermayenin düzenini faşist diktatörlüğü ile birlikte yıkmak gerek. BMG'nin kampanyası, tam da bu ihtiyacı ifade eder.

Doğru yoldayız. Birleşsek kazanırız. Kazanacağız!

>> Editör... KÖRÜKLENEN ŞOVENİZM

Kürt işçiler, Suriyeli göçmenler, Afgan göçmenler... Kimi zaman biri, kimi zaman hepsi, doğrudan nefretin yöneldiği nesne haline getiriliyor. Sürekli kaşınan bir toplumsal yara, bizzat devlet eliyle yaratılan hedef tahtası... Üstelik yalnızca dinci faşist iktidar marifetiyle değil, asıl olarak burjuva “muhalefet” eliyle yürütülen aleni kampanyaların ürünü olarak toplumun bedenini saran bir cerahate dönüşüyor yabancı düşmanlığı. Yalan yanlış haberlerle açık hedef yapıyor göçmenler.

Devrimci Eylemlere
Öncülük Etmek

C.Dağlı

2

Afetlerden Sonrası

Sibel Deniz

4

Asıl Düşman Sermaye Sınırları
Ve Onun Düzenidir

K.Taylan Kızıldağ

5

Afganistan Halkları
Ayağa Kalkacak

Sinan Kaleli

6

Taliban Çetesinin Sınırları

Taylan İşik

7

3

DEVİRİMCİ EYLEMLERE ÖNCÜLÜK ETMEK

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Günümüzde bir çok ülkenin işçileri, devrimci öncü bir rol oynamada, diğer ülkelerin işçilerine göre öne geçebiliyor. Fakat, devrimci eylemlere öncülük eden ülkeler, uzun zaman geçmeden değişebiliyor. Geçen yüzyılda, belirli ülkelerin işçileri dünyada devrimci bir rol oynamada uzun süre sahnede kalabiliyordu. Bugün durum değişmiştir. Günümüzde, devrimci eylemlere öncülük tek bir ülkeyle sınırlı değildir. Bu, maddi koşulların yeni bir topluma geçmek için, emperyalist-kapitalist sistemde bir bütün olarak olgun olmasının yanında, devrimci sınıf savaşının kapitalist dünyada ileri bir noktaya varmasının bir sonucudur.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, devrimci eylemlere öncülükte, dünyada ön sıralarda. Fakat, tek değil. Başka bir dizi ülkenin işçi sınıfları aynı konumda. Dünyada devrimci durumun oluştuğunu, her yerde patlayıcı toplumsal durumun olduğunu; durumun pratik olarak, eylem olarak ortaya çıktığını, kendini ifade ettiğini, olayların devrime aktığını biliyoruz. Anlattığımız durumun her ülkede olduğunu anlayanlar, Tunus, Mısır, Sudan ve Lübnan'da patlak veren ayaklanmaları ve devrimleri doğru olarak değerlendiremediler. Yarı başka ülkelerin işçileri devrimci eylemlere öncülükte dünyada ön sıralara geçebilir. Devrimci bakış, tüm bu sonuçları değişen ve gelişen koşullardan çıkartıyor.

Kapitalist toplumsal biçim, her yerde yeni devrimci içerikle çatışma içinde. Yeni devrimci içerik, yeni bir toplumsal devrimler çağıdır. Günümüzde devrim, tüm ülkelerin emekçi sınıflarının önüne gelmiştir ve genel bir durumdur. Bu durum emekçilerin devrimci sınıf mücadelesinin gelişiminin hangi noktalara geldiğini gösteriyor. Kapitalizmin eşitsiz gelişmesiyle bağıntılı olarak farklı ülkelerin işçi sınıflarının mücadelesi farklı noktalarda olur. Bu nesnel durum, devrimci işçi sınıfının, hangi ülkede olursa olsun mücadeleye öne çıkmasına engel oluşturmaz. Kaldı ki, devrim en gelişmiş ülkelerde değil, çelişkilerin en keskinleştiği, en şiddetli olduğu yerlerde patlak verir. Gelişiminin itici gücü çelişkilidir. Mesele, her yerde somut durumun somut analizi yöntemiyle, uzlaşmaz toplumsal çelişkinin de-

recesini saptamakta. Ülkelerin emekçi kitlelerinin hangi pratik görevle karşı karşıya olduklarını anlamada en etkili, doğru, denetlenebilir yöntemi, somut durumun somut analizidir. Marksizmin canlı ruhu ya da yaşayan Marksizmin özü, somut durumun somut analizidir.

Bir çok ülkenin işçi sınıfları, sınıf mücadelesini ayaklanma ve devrim düzeyine çıkardılar. Bu, tartışmasız bir olgu, su götürmez bir gerçek olmasına rağmen, tüm bunlardan sonra bile, sanki bunlar yaşanmamış gibi dünya proletaryasının devrimci gücü azımsanıyor. Onlara bakılırsa, kendileri en ileri noktadalar. Bu durumda olsa olsa, yapılan eylemler, tüm devrimci mücadeleler mahkum edilmesi gereken "aşırılıklardır". Bu bakış statükocudur, konformisttir. Konformist anlayış işçi sınıfını, özneyi edilgen duruma düşürüyor. Onlara göre, devrimci özne, nesnel toplumsal gelişme karşısında etkinliği olmayan bir gözleyicidir. Bu konformist bir anlayıştır. Halbuki, özne, nesnel toplumsal gelişme karşısında etkin bir güçtür. Statükocu ve konformist anlayışta olanlar, bu topraklardaki halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi ileri bir noktada, devrim noktasında olmasına karşın, gerçek durumu her zaman geri düzeylerde göstermişlerdir. Oysa, bu topraklarda, işçi sınıfı, devrimci eylemlere yıllardır öncülük ediyor. Bu öyle doğru ki, yıllardır burjuva sınırlar içinde siyaset yapanları bile devrimci laflar etmek zorunda bırakmıştır. Gelişme, çelişkiler ve çatışmalarla ilerliyor.

Yakın dönemde, dünyanın bir çok noktasında birçok ayaklanma gerçekleşti. Ayaklanmalar, emekçi sınıfın, kapitalizmle çok ciddi çarpışmalarıdır; herhangi bir eylemi, büyük çarpışmalarıdır. Kitleler bu çarpışmaların sonucunda, her yerde iktidara gelmediyse de, günlerce süren sınıf çarpışmaları emekçilere, her zaman kolay kolay elde edemediği mücadele deneyimini ve devrim eğitimi kazandırdı. İnsanlar, yeni çarpışmalara daha deneyimli ve gelişkin savaşımlık yeteneğiyle katılacaklar. Geleceği ele geçirme hedefi olanların bakışında, bu çarpışmalar, yarıları kurmada atılmış büyük adımlar olarak değerlendirilir.

Sınıf kavgasının bir dizi çarpışmasından geçmiş, devrimci savaş kapasitesi olan, mücadelede etkileyici kararlılık

sergileyen emekçi kitleleri her yerde kapitalistlerin sınıf egemenliği için en büyük tehdittir. Bu denli bilinçli ve savaştan emekçilerin olduğu bir yerde, her kapitalist siyasi iktidar daha çabuk teşhir olur ve daha kısa sürede yıkılır. Her an harekete geçme, eylemleri en kısa sürede örgütlemeye yeteneğine sahip olma az bir şey mi! Sınıf mücadelelerinin itici güçleri bu insanlardır, işçi sınıfıdır.

Bu kitleleri, son çeyrek yüzyılda eylem içinde, eylemin en yüksek biçimi olan ayaklanmalar sırasında gördük. Halk kitlelerinin üstünde devrimcileştirici etki yaratan bilinçli ayaklanmalardır, öyle yalnızca toplumsal ve politik koşulların etkisiyle harekete geçilmemiştir. Sözü ettiğimiz, öyle kendiliğinden bilinç değil, devrimci politik bilinçtir. Eylemlerde, devrimci politik bilinç baskın halmiştir. Eylemciler, hem kapitalizm hakkında açık bir bilince sahiptir -ki bilinçte köklü bir değişim olmuştur- hem sosyalizm üstüne açık bir bilinç taşıyorlar. Bu somut durum, bu gerçekler bir kez daha gösteriyor ki, devrimci komünizm bir politik hareket olarak ve toplumsal bir sistem olarak çağımızın en etkileyici ve sürükleyici gücüdür.

İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin devrimci gücünden kuşku duyanlar, dolayısıyla proletaryanın devrim programına karşı çıkanlar, tam da bu nedenle, burjuvazinin yanına sürüklenir. Ve bazı burjuva partilerinin basit siyasi eklentisi olurlar. Toplumsal çelişkilerin bu denli şiddetli yaşandığı, sınıf çatışmalarının alabildiğine büyüdüğü, yaygınlık ve yoğunluk kazandığı bir süreçte, gerçek devrimci mücadeleden uzak durmak, kendini burjuva güçlerin yanında bulmaktır. Bu konuda, deneyim neyi gösterdi? Emekçi sınıfın tarihsel devrimci rolüne güven duymayan, küçümsemeye bakanlar, ücretli emekçilerin kavgasının gelişimi tarafından bir kenara itilir.

Devrim kapitalist sınıf egemenliğine karşı her yerde ciddi bir tehdittir. Tehdit günceldir, pratiktir. Devrim, kapitalist sınıf egemenliği ve kapitalist sınıf düzeni için öylesine ciddi bir tehdittir ki, burjuva muhalefet, siyasi iktidarı, izlediği politikalarla sosyal patlamaları körüklemekle eleştirirken, siyasi iktidar da muhalefeti, sosyal patlama tehdidinde dayanmakla eleştiriyor. Küçük burjuva sosyalizmi de, devrimin gelmekte oluşunu, burjuvaziden ödünler koparmak için kul-

lanıyor. Küçük burjuva uzlaşmacı siyasetler ne düşünürlerse düşünsünler, burjuvaziyel sınıf işbirliğinin peşinde ne kadar koşarsa koşunsunlar, uzlaşmalar, ödünler, bir zorunluluk olan devrimi yoldan alıkoymaz.

Kapitalist ülkelerde ekonomik krizi aşan bir durum var; sistem krizi yani ekonomik, toplumsal ve politik bir kriz. Bu temeller üzerinde, pandeminin de etkilemesiyle, birçok ülkede halk ayaklanmış durumda. Burjuvazi, önceki krizlerin bir devrimle sonuçlanmadığı ülkelerde, krizi, yerini daha büyüğüne ve daha yıkıcısına bırakmak üzere atlatılmıştır. Günümüzde bu olanaklardan yoksun, çünkü birçok araca daha önce başvurdu ve onları tüketti. Önceki en büyük ekonomik krizlerde bile, insanlarda bunun atlatılacağı, yani bir düzelmeye olacağı beklentisi vardı. Bugün yok.

Tam da bu süreçte, insanların eski toplumdan umudunu kestiği bu sırada, insanlarda başka bir umut doğuyor. Bu yeni bir gelecek umududur. Çünkü, yaşam bizden yana! Emekçi halk kitleleri, yeni bir geleceğe, yeni bir yaşama güven duydukları için, bunun uğruna ayaklanıyorlar. Eylemin esinlendirici gücü, yeni bir geleceğe dair devrimci içeriktir. Geleceğe duyulan bu güven, bu içeriktir ki, eylemde sokaklar temel alan haline geldi. Eylemler sınıf eksenli, sokak mücadelesi odaklıdır.

Kapitalizm bu büyük eylem dalgasını, küresel ayaklanmayı ortadan kaldıramaz, çünkü bunu yaratan kapitalizmin insanlık dışı koşullarıdır, yabancılaşma-

Tam da bu büyük sistemsel krizin yarattığı ortamdan yararlanarak, burjuva egemenliğini devirmek, işte işçi sınıfının güncel devrimci görevidir.

Güncel devrimci görevlerin yerine getirilmesi için kitlelerin devrimci enerjisinin sınırlanmadan, sonuna kadar harekete geçirilmesini gerektirir. Uzlaşmacı siyasetlerin, somut durumu nasıl değerlendirdikleri, onların emekçi kitlelerin devrimci eylemlerini sınırladığı çabaları üzerinde durulmalı.

Gezi Haziran Halk Ayaklanması, bu yönde ele alınabilir. Önce, başkaldıran, ayaklanan kitlelerin Taksim'i ele geçirmelerine karşı çıkanlar, güçleri buna yetmeyince, bu kez de ayaklanmanın tekeli sermayenin egemenliğini devir-

meye kadar gitmemesi için yani devrimci hedeflerini sınırlamak, kitleleri birkaç günlük taleple yetinmesi için yönlendirmek istediler. Fakat, bu çabalarında başarısızlığa uğradılar. Kitleler, iktidarı alacak kadar ileri gitmediler, fakat bu yönde büyük bir cesaret gösterdiler, deneyim elde ettiler. Bu da, yeni kapışmalar için çok önemlidir.

Burjuva egemenliğini devirme, toplumu dönüştürme görevi, devrimin politik ordusunu devrimci özneyi, devrimin ana yolunda birleştirmeyi gerektirir. Bu, yalnızca askeri bir deyim değil, aynı zamanda politik bir deyimdir. Devrimin ana yolu, bizi devrime götüren eylem, strateji ve taktikler toplamıdır. Tam da emekçilerin devrimci güçlerini, devrimin ana yolunda toplamak gerektiği bir sırada, uzlaşmacı siyasetler devrimin güçlerini yan yollara, devrimin politik ordusunu kanatlara çekiyorlar. Bu anlayış ve pratik yönelim, savaş kaybettirir. Devrimin ana yolu, devrimin gerçek yoludur. Ki bu yol iktidarın ele geçirilmesine varır. Yan yollara sapmak güç, enerji ve zaman kaybıdır.

Dünyanın her yerinde kitleler ayaklanıp, iktidara yürümeye başlayınca, daha doğrusu yeni bir küresel başkaldırı dalgası, işçi sınıfından, kadınlardan, gençlikten, yoksul köylülerden yükselmeye gösterince, en uzlaşmacı siyasi hareketler bile devrimci taktiklere, devrimci politikalara vb. başvuruyorlar. Bunlar, şimdi koro halinde, emekçi kitlelere şu çağırıyor: ön cepheyle! Burjuva sınıf işbirlikçileri bu çağırıyor, burjuva muhalefeti iktidara taşımak için yapıyor. Kuşkusuz önerdikleri, pratik savaşçılardan oluşan gerçek bir mücadele alanı değil, burjuvazinin kabul edebildiği sınırlarda hareket etmekten ibarettir. Onların çağırısı, burjuvazinin çıkarları içindir.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi işçileri emekçileri, en öne geçmeye çağırıyor. Bu devrimci çağırının amacı, işçi sınıfının kurtuluşudur. Halk demokrasisi ve sosyalizm için, bağımsız sınıf politikası temelinde bir mücadeledir. İşçi sınıfı, ancak bütün burjuva güçlerinden bağımsız ve onlara karşı davranarak kendi kurtuluşunu kazanabilir. Devrimci eylemlere öncülük yalnızca böylesi politika temelinde zafere ulaşır.

Yeni Yaşamı İnşa Etme Çağırısı

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), başlattıkları "Birleşirsek Kazanırız" kampanyası kapsamında 17 Ağustos günü Adana'da HDP Seyhan İlçe Örgütü binasında açıklama yaptı.

BMG adına Mehmet Fırat Ekmen, toplumun AKP ve MHP iktidarınca nefessiz bırakılmak istendiğini belirterek, "AKP-MHP faşist iktidarı ve onu ayakta tutan 5'li çete, servetlerine seryet katmıştır. Bütün bu yoksulluğun ve krizlerin en önemli sebeplerinden biri de iktidarın izlediği militarist politikalarıdır" dedi.

"İktidar yıllardır Rojava'da, Güney Kürdistan'da ve emperyalist güçlerin amaçları uğruna dünyanın birçok noktasında asker bulundurmakta, işgal ve imha saldırılarında bulunmakta ve kaynaklarımızın çoğunu savaş endüstrisine harcamak-

tadır" diyen Ekmen, "Sermaye tüm yeryüzünü çaldı elimizden. Gölgesini satamadığı ağacı kesti, yaktı, yok etti. İktidarın kötü ve güdümlü politikaları sayesinde yangınlara, savaşlarla, katliamlarla, intiharlarla yüz yüze kaldık. Gençler, kadınlar daha iyi bir geleceği artık bu ülkede görmüyor ve yurtdışına çıkmanın yollarını arıyor.

Bizler, AKP-MHP faşist ittifakının yoksullaştırma, yalnızlaştırma, inkar ve imha etme, geleceksizleştirme politikalarına karşı toplumun tüm ezilen, emekçi, yoksul kesimlerini saflarımıza çağırıyoruz. Bu iktidarın çökmekte olduğunu gören, bilen, söyleyen herkesi bu çağrıya kulak vermeye ve bu sesi ayaklandırmaya, faşizmi alaşağı etmeye ve yerine demokratik, insancıl, barışçıl ve özgür bir yaşamı inşa etmeye çağırıyoruz" dedi.

Adana'da Mücadele Birliği, bu sabah bir dayanışma kahvaltısı düzenledi.

Dostların ve yoldaşların katıldığı dayanışma kahvaltısında Mücadele Birliği adına bir konuşma yapılarak, Adana'da 2017'de KHK ile kapatılan Ayışığı Sanat Merkezi'ne ve o dönem kapatılan devrimci, yurtsever kurumlara değinilerek, bütün bu baskıların mücadeleyi sekteye uğratamayacağını belirtildi. "Faşizme karşı, işsizlik ve yoksulluğa karşı birleşirsek kazanırız" denilerek gelen dostlar selamlandı.

Mücadele Birliği'nin ardından Adana BMG ve BGM adına da konuşmalar yapıldı, Mücadele Birliği Platformu ve Mücadele Birliği Gazetesi'nin gönderdiği mesajlar okundu.

Daha sonra müzik dinletisi eşliğinde kahvaltuya geçildi. Sawt El-Şems grubu-

Adana'da Dayanışma Etkinliği

nun Arapça, Türkçe ve Kürtçe ezgileriyle dayanışma kahvaltısı sonlanırken, Adana Mücadele Birliği "Destek sunan, dayanışmada bulunan, Mücadele Birliği irtibat

büromuz için iyi dileklerde bulunan tüm dost ve yoldaşlarımıza teşekkürlerimizi sunuyoruz. Yaşasın Devrimci Dayanışma" dedi.

Birleşik Mücadele Güçleri, "Birleşirsek Kazanırız" şiarıyla mücadelesini güçlendiriyor

Editör

KÖRÜKLENEN ŞOVENİZM

Baş tarafı 1. sayfada

Burjuva düzen güçlerinin söylemleri, istisnasız hepsi, Avrupa ve ABD'nin faşist örgütlerinin söylemlerini bile gölgede bırakacak katıllıkta. Burjuva "muhalafet" güçleri, "iktidarı eleştirmek" adına öyle görüşler ileri sürüyor ki, asıl derdin "iktidarı eleştirmek" olmadığı apaçık kendini belli ediyor. Emekçi yığınlarda oluşan öfkeyi bu "göçmen sorunu"nun kaynağına yöneltmek yerine, doğrudan göçmenlerin kendisine yöneltmeye gayret ediyor tüm burjuva partiler. Böylece hükümet partisi veya dinci faşizmin yahut burjuva düzenin kendisi değil, yoksul göçmenler, mülteciler öfkenin ve şiddetin hedefi haline gelmiş oluyor. Sık sık burjuva düzenin "Kristallnacht"larına¹ tanık oluyoruz.

Bu konuda hükümetiyle, muhalafetiyle elbirliği yapıyor burjuva düzen. "Muhalefet" in siyasal kampanyalarını bizzat devletin/dinci faşizmin örgütlediği "linç ayinleri" tamamlıyor. Hiçbir şey tesadüf değil. Söylemler, sloganlar, oluşturulan toplumsal atmosfer ve linç ayinleri... hepsi bütünsel bir planın parçaları olarak ortaya çıkıyor.

Yaşanan son örneği, Ankara Altındağ'daki yağma ve linç saldırılarını alın örneğin. Daha yirmi gün önce aynı yerde Kürt işçilere yönelik linç saldırıları olması bir rastlantı mıdır?

Bir kavga ve tırmanan gerilimin hemen ar-

dından Suriyelilere ait ev, araba ve işyerlerine dönük yağma ve talan saldırıları gündeme geliyor. Binaların cam ve çerçeveleri indiriliyor aşağı. Ardından sürekli tekbir getiren dinci bir grup "Suriyeli avı"na çıkıyor! Saldırganların söylemleri de ilginç: "Suriyeli istemiyoruz, ya onlar git sin ya bizi gönderin!"

CHP Genel Başkanı'nın "Sığınmacılar en temel sorunumuz. ... Evlerine göndereceğim" söylemi tam da böyle bir toplumsal atmosferin oluşturulması/güçlendirilmesi için söylenmiştir. Bu ırkçı saldırıları örgütleyen, bu grupları göçmenlerin/sığınmacıların üzerine salan devlet ve dinci faşist iktidar ile "sığınmacıları evlerine göndereceğim" diyen burjuva "muhalafet", aynı dili konuşmaktadır. Bu zehirli dil, bu insanlık düşmanı düşünceler, ne yazık ki toplumun emekçi kesimleri arasında da çeşitli düzeylerde karşılık buluyor.

Yaşanan onca yokluğun, yoksulluğun, işsizliğin müsebbibi Suriyeli veya Afgan göçmenler veya sığınmacıların gibi konuşup duranlara sormak lazım: Göçmenler böyle akın akın gelmezden önce de işsizlik cehenneminde değil miydik? Yine böyle aç, yoksul değil miydik?

Bizi işten atan, işsizlik cehennemine yuvarlayan kim? Yahut, ücretlerimizi belirleyen "ekonomi yasaları" nı göçmen işçiler mi yarattı?

Suriyelileri ve Afganları yerlerinden yurtla-

rından eden kim? Kendi istekleriyle mi yollara düştü milyonlarca insan? Afganistan'da yirmi yıldır devam eden "bitmeyen savaş", Washington öncülüğünde emperyalistlerin başlattığı savaş değil mi? Şimdi savaşın yakıp yıktığı bu ülkede yeniden silahlı dinciler iktidara yürüdüğü için göç yollarına düşen yüz binlerce Afgan mı suçlu? Onlar mı biz emekçilerin düşmanı?²

Hele Suriye!..

Suriye'nin, emperyalistler ve onların kiralık dinci çeteleri eliyle yıkılıp yıkılmasıyla, özellikle dinci faşizmin en aktif bileşenlerinden olduğu bu yıkıcı kampanya neticesinde, milyonlarca Suriyeli ülkesini terk etti, göç yollarına düştü. Dört milyona yakın Suriyeli de Türkiye'ye sığındı bu dönemde. Hemen her şeylerini yitiren milyonlarca insan, korkunç bir yokluğun içine yuvarlandı. En ağır şartlarda, her tür güvenceden yoksun olarak çalıştırıldı. Bu korkunç şartlarda çalıştırılmak onun tercihiymiş gibi, bundan hoşnutmuş gibi onu suçlayıp durmak, kendi işsizliğinin ve yoksulluğunun sebebi olarak onu görmek, emekçi yığınlar açısından kendini burjuva propagandaya teslim etmek demek.

İşimizi de, ekmeğimizi de çalan patronlardır, diğer işçiler değil! Emekle sermaye ilişkisi evrensel bir ilişkidir. Ne işçilerin vatani vardır, ne de burjuvaların. Tüm yeryüzü emekle sermayenin mücadelesidir. "Yabancı" işçiler "kendi" bur-

juvalarından çok daha yakındır bu ülke işçilerine. "Yabancı" işçileri ülkelerinden koparıp alan, göç yollarına süren kim? Ülkelerini bombalayan "bizim" devletimizin de yer aldığı yağmacılar topluluğu değil mi?

Bunlar basit doğrular. Ama işin temeline dair, hayati önemde doğrular. Her işçinin, her yoksul emekçinin bunları daima akılda tutması, burjuvazinin zehirli şovenizmine karşı bir kalkan olarak kullanması gerek.

Bizi diğer işçi ve emekçilere düşman etmeye çalışan, doğayı ve toplumu geri döndürmez yıkımlara sürükleyen bu sermaye düzenin yıkılması bir zorunluluktur.

¹ 9-10 Kasım 1938'de Nazi Almanyası'nda Yahudilere karşı yürütülen planlı katliamların ilk büyük dalgasına verilen addır. Bu katliamlarda tüm Yahudi işletmeleri ve evleri saldırıya uğradı. Cam çerçeve parçalandı, tüm sokaklar kırık camlarla kaplandı. Sokaklardaki bu camlara ithafen "Kırık Camlar Gecesi" olarak anıldı bu saldırılar.

² Bu göç esnasında özellikle ABD tarafından eğitilen ve "paralı asker" olarak görev yapmaya hazır bir kesimin olduğu muhakkak. Ve bu türden unsurlar, burjuva gericiğin elinde pek çok bölgede devrim kuvvetlerinin üzerine salınacak hazır kitalar olarak yedekte tutulmaktadır. Tıpkı Suriye ve Rojava'da tutulan kiralık dinci çeteler gibi!..

Şengal'e Hava Saldırıları

Türkiye'ye ait savaş uçakları, 16 Ağustos günü Şengal merkezde bulunan Eski Çarşı yakınlarına hava saldırısı düzenledi. Sivil bir araca yapılan saldırıda 2 kişi yaşamını yitirdi, 3 kişi yaralandı.

Saldırıda hayatını kaybeden YBŞ Komutanı Seid Hesen ile YBŞ savaşçısı İsa Xwedêda, akşam saatlerinde binlerce kişinin katılımıyla Şengal dağında bulunan Şehit Dilgeş ve Şehit Berxwedan Şehitliği'nde son yolculuğuna uğurlandı.

Hemen ertesi gün, Şengal'e 2. bir saldırı düzenlendi. TSK'ne ait savaş uçakları, Şengal'in Sikêniyê köyünde bulunan bir hastaneyi bombaladı, çok sayıda kişi yaralandı. Hastaneye yönelik saldırının ardından bölgeye yardıma gitmek isteyenleri engellemeye yönelik bir saldırı daha yaşandı.

Saldırıların devam etmesi nedeniyle hastaneye yardım etmeye giden çok sayıda kişi yollarda kalırken, bir süre sonra hastanedeki hasta ve yaralılar farklı bir hastaneye taşındı. Rojnews'in haberine göre hastaneye 3 ayrı saldırı gerçekleşti.

21 Ağustos günü Şengal Demokratik Özerk Meclisi (MXDŞ), Türk devletinin gerçekleştirdiği işgal saldırılarına, Şengal'de yapılan katliamlara ve Şengal'e dönük tezgahlanan kirli planlara karşı yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşe yüzlerce Êzidi'nin yanı sıra kurum temsilcileri ve toplumun ileri gelenleri katıldı.

Şengal'deki Medreseya Sor önünde başlayan ve yüzlerce kişinin yanı sıra Êzidi rusipîleri, kanaat önderleri ve kurum temsilcilerinin katıldığı yürüyüşte kadınlar ağırlıkta idi. Sık sık "İhanete ölüm", "Yaşasın Şengal direnişi" sloganlarının atıldığı yürüyüş, QSD Komutanı Seid Hesen ile QSD savaşçısı İsa Xwedêda'nın şehit düştüğü saldırının yapıldığı eski çarşıda son buldu.

Burada yapılan açıklamada, "Bu saldırılar Irak'ın egemenlik haklarını ayaklar altına almıştır. Bu saldırılar uluslararası hukukun çiğnenmesidir" denilerek bu saldırıların amacının Êzidi toplumunun kimliğini yok etmek olduğu da belirtildi.

Eylem, "Şehitler ölümsüzdür" sloganlarıyla sona erdi.

İstanbul Emek Barış Ve Demokrasi Güçleri, 17 Ağustos 1999'da gerçekleşen Marmara Depremi'nin yıldönümünde, doğayı katleden rant amaçlı yapılan projelere, yangın ve sellere karşı önlem alınmamasına dikkat çekmek üzere Beşiktaş Barbaros İskele Meydanı'nda bir araya geldi. Devrimci Öğrenci Birliği'nin de aralarında bulunduğu gençlik örgütleri, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütlerinin çok sayıda kişinin katılımıyla basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Rant Yağma Talan Afet Değil Cinayet! Sorumlular Hesap Verecek" pankartı açılan eylemde iktidarın ve kapitalizmin doğayı yok eden rant amaçlı politikalarını teşhir eden dövizler taşındı. İstanbul Emek Barış Ve Demokrasi Güçleri adına basın açıklamasını Hülya Sapaz okudu.

Son 10 günde Manavgat, Muğla, Dersim yanarken Van, Kastamonu, Sinop ve sel suları altında kalan şehirler hatırlatan Sapaz, "Yangınlar ve seller sadece orman alanlarından kıyıya uzanan devasa lüks otelleri, derelerin üzerine yapılan inşaatları, HES'lerin betonunu değil rant uğruna insan canının, doğanın, hayvanların nasıl yok sayıldığını da bir kez daha gösterdi" dedi.

İktidarın yirmi yılının özeti "doğa cinayetleri, kadın cinayetleri, işçi cinayetleri, ırkçılık, ayrımcılık" olduğunu vurgulayan Sapaz, "Hiçbiri tesadüf değil, hiçbirini müferrit değil. Ülkemiz dolaylı ya da doğrudan iktidar tarafından taammüden işlenmiş cinayetlerle dolu" dedi.

Batı Karadeniz'de yaşanan sel felaketinin sermaye, devlet iş birliğiyle göz göre göre gelen bir katliam olduğunu belirten Sapaz, Kastamonu Bozkurt'un, taşkın tehlikesinin haritalarda yer aldığını, 2019 yılında hazırlanan raporda Bozkurt'ta taşkın suyunun hızı

ve derinliğinin sorunlu olduğu, derenin sağındaki yerleşimin yüksek taşkın tehlikesine maruz kalacağı, nüfusun %45,6'sı etkilenebileceğinin yer aldığı, buna rağmen önlem alınmadığını söyledi.

Çevre ve Şehircilik Bakanı evi yanan insanlara kredi vererek TOKİ'nin yapacağı evleri satmayı vadedtiğini, AKP'li Gündoğmuş Belediye Başkanının ise TOKİ evlerini överek "keşke bizim de evimiz yansaydı diyecleker" diye reklam yaptığını hatırlatan Sapaz, "Halktan kopmuş, bir avuç sermayedarın çıkarlarının ve kendi iktidarlarının derdine düşmüş

bir çıkar örgütü, bir suç örgütü bu ülkeyi yönetiyor" dedi. 17 Ağustos '99 Gölcük Depremi'nin yıldönümü olduğunu hatırlatan Sapaz, bilim insanlarının uyarılarına rağmen halen bir önlem alınmadığına dikkat çekti.

Yapılması gerekenin rant kanalı gibi projelerden vazgeçip bilim insanlarıyla, meslek odalarıyla, yerel belediyelerle, demokratik kitle örgütleriyle ve İstanbul halkıyla beraber, depreme karşı alınabilecek önlemlerin ve depremin zararlarının en aza indirilmesi için gereken tedbirlerin bir an önce planlanması ve hayata geçirilmesi olduğunu vurgulayan Sapaz sözlerini "17 Ağustos depremini ve yitirdiklerimizi unutmamak. 22 yılın üstüne hala afetlere karşı önlem almayanların, doğayı, kentleri rant politikalarıyla cinayet mahalline çevirenlerin sorumluluğunu ört bas etmelerine izin veremeyeceğiz."

Ülkemizde yaşanan yangınlar, seller, depremler afet değil cinayettir. Önlem almayanlar, rantçı politikalarla ülkeyi 20 yıldır yönetenler bu cinayetlerin failidir. Bütün işlediğiniz suçların hesabını tek tek soracağız. Yaşamı ve doğayı savunmaya devam edecek, yaralarımızı dayanışmamızla saracağız" diyerek tamamladı.

Zora Karşı Zor Ve İyi Niyete Karşı İyi Niyet

Kore İşçi Partisi MK Bölüm Müdür yardımcısı Kim Yo Jong 10 Ağustos Salı günü aşağıdaki basın bildirisini yayınladı:

"ABD ve Güney Kore ordusu, yurtdışında oybirliğiyle yapılan kınama ve retlere rağmen, istikrarsız durumu daha da hızlandıran ortak askeri tatbikatlara umutsuzca başladı

Ortak askeri tatbikatlar, 10-13 Ağustos tarihleri arasında 'kriz kontrolü için personel tatbikatı' ve 16-26 Ağustos tarihleri arasında 'birleşik komuta tatbikatı' olmak üzere ikiye ayrılıyor.

Bu tatbikatlar, devletimizi zorla boğmak için tasarlanan, KDHC'yi ve halkımızın güvenliğini tehdit ettiği ve Kore yarımadasındaki durumu daha da tehlikeye attığı için pahalı bir bedelin ödenmesi gereken istenmeyen bir kendi kendini yok etme eylemidir.

ABD ve güney Kore tarafının tekrarlanan uyarılarımızı dikkate almadan yürüttüğü tehlikeli savaş tatbikatları, onları kesinlikle daha ciddi bir güvenlik tehdidiyle karşı karşıya bırakacaktır.

Ölçek ve tarz ne olursa olsun, ortak askeri tatbikatlar, esas olarak bize karşı önyevici saldırı ile operasyonel planı uygulamaya koyma hazırlıklarını daha da tamamlamak için bir savaş provası ve ön nükleer savaş tatbikatı olduğu için agresif niteliktedir.

Her Mart ve Ağustos, ABD ve güney Kore'nin savaş çılgınlığı nedeniyle Kore yarımadasında ve çevresinde askeri gerilim ve çatışma tehlikesi alevleniyor.

Şimdi ABD, bölgedeki istikrarsızlık ve savaşın baş mimarı, uluslararası gözlerin yarımadaındaki durumun gelişimine odaklandığı böyle hassas bir zamanda saldırıya tatbikatlarını inatla ilerletiyor.

Bu aynı zamanda mevcut ABD yönetimi tarafından lanse edilen 'diplomatik angajman' ve 'koşulsuz diyalog'un saldırıya doğasını örtbas etmek için kullanılan bir ikizlülük olduğunu kanıtıyor.

Mevcut durum, bir kez daha, ulusal savunma

yeteneklerini istikrarlı bir şekilde geliştirmeye karar vermemizde oldukça haklı olduğumuzu kanıtıyor

Yarımadada barışın yerleşmesi için ABD'nin güneyde konuşlandırılan saldırgan birliklerini ve savaş donanımını geri çekmesi zorunludur

ABD güçleri Güney Kore'de kaldığı sürece, Kore yarımadasındaki durumun periyodik olarak kötüleşmesinin temel nedeni asla ortadan kalkmayacaktır.

Gerçekler, Kore yarımadasının barış ve güvenliğini kelimelerin değil, yalnızca önemli caydırıcılığın sağlayabileceğini ve bize yönelik dış tehditleri tamamen kontrol altına alacak kadar güçlü bir askeri güç oluşturmamızın hayati bir gereklilik olduğunu kanıtıyor.

Zora karşı zor ve iyi niyete karşı iyi niyet ilkesi ile ABD'nin karşısına çıkacağımızı zaten açıkladık.

Amerika Birleşik Devletleri'nin sürekli artan askeri tehditleriyle başa çıkmak için mutlak askeri caydırıcılığımızı daha da artırmak için çaba göstermeye devam edeceğiz.

Bu fırsatı değerlendirerek, güney Koreli yetkililerin haince davranışlarından derin üzüntümü ifade etmek istiyorum.

Bu basın açıklamasını onaylandıktan sonra yayınlıyorum."

AFETLERDEN SONRASI

Sibel Deniz

Haftalardır felaket haberleriyle boğuşuyoruz. Yangınlar, seller, heyelanlar... Bunların sonucu yok olan hayatlar, evler, ormanlar, hayvanlar... Yaşanan felaketlerde sonuç değişmiyor. Canlar kaybediliyor, evler, ekoloji, kısaca tüm bir yaşam sistemi yok oluyor. Sel sonrası ya da yangın sonrası geride kalan görüntüler, Hollywood'un distopik filmlerinden kalan karelerden çok da farklı değil. Sonuçta kaybeden insan, kaybeden dünya...

Doğu Karadeniz'den başlayıp bir hafta içinde Karadeniz'i boydan boya etkisi altına alan yoğun yağış ve devamında sel ve heyelanlar, açıklanan son resmi rakama göre hayatını kaybeden insan sayısı 62. Ancak sosyal medya hesaplarında soğuk hava depolarında kimliği tespit edilememiş yüzlerce cansız bedenin bulunduğu haberleri var. Ordu'da 3 günde 255 noktada heyelan yaşandı, köprüler çöktü, yollar kapandı. En ağır bilanço Ordu'nun Ayancık, Kastamonu'nun Bozkurt ilçesine ait. İki ilçe neredeyse tümüden yok oldu, enkaza dönüştü. Binlerce kişi afet bölgelerinden tahliye edildi, ulaşılamayan-kayıp kişi sayısı yüzlerle ifade ediliyor ve arama kurtarma çalışmaları devam ediyor... Yollar çöktü, köprüler yıkıldı, ulaşım ke-

sildi, Ezine Çayı taştı... Kimi yerlerde sular 4 metre yükselirken, insanlar binaların üst katlarına ve çatılarına sığınarak kendilerini kurtarabildiler... Tarım arazileri yok oldu... Artvin, Kars ve Erzurum'da heyelanlarda evler, ahırlar yok oldu, sayısız büyükbaş hayvan hayatını kaybetti.

Yaşananların detayları, nedenleri üzerine medyada gündür konusuluyor, yazılıp çiziliyor. Bir taraftan politikacılar, bilim insanları olayları analiz edip tartışıyor, diğer taraftan acısını, isyanını haykıran vatandaşların çığlıkları taşıyor sosyal medya hesaplarından. Biz neden oldu, nasıl oldu detaylara girmeyeceğiz, zira gündeme en duysuz insanlar bile dere yatağına verilen imar izinlerinin, buralara yapılan binaların, derelere kurulan HES'lerin dere taşıdığı bugün yaşananlara neden olduğunun bilincine vardı. Yahut evleri, araçları enkaza çeviren tomrukların "yanlış yerde" kurulan kereste deposundan dökülmeleri olduğunun da...

Artık politikacılar da dillendirmeye başladı, "Bozkurt'ta yapılaşmaya izin verilmemeliydi" diye... "100, 200 yıllık, geçmiş ve geleceği düşünerek planlamalar yapmamız lazım" diyorlar hatta büyük bir aymazlıkla... Bunları onlarca yıl öncesinden söyleyen bilim insanla-

rına, mimar mühendis odalarına, hatta sokaklara dökülüp eylemler yapanlara kulak vermeyen kendileri değilmiş gibi...

Bir parantez açalım burada, bugünlerde en sık dillendirilen isimlerden biri, emekli öğretmen Metin Lokumcu... Metin Lokumcu, tam 10 yıl önce, Artvin Hopa'da Erdoğan'ın şehre gelişi sırasında yapılan HES karşıtı eylemde gaz bombaları nedeniyle fenalaşarak hayatını kaybetmişti. Bugün adı anılıyor, çünkü o gün yapılan eylemlerde halkın taleplerine kulak verilse idi, bugün bu felaketlerin yaşanmayacağı ya da daha az hasarla atlatılacağı bir gerçek...

Evet, sadece geçmişte değil, bugün de halk hemen her şehirde doğasını, köyünü, yaşam alanını korumak için sokaklarda, eylemde. Kazdağları'ndan Akbelen'e, Kanal İstanbul'dan İkizdere'ye, Hozat'a halklar doğalarını, yaşamlarını ve geleceklerini korumak için mücadele içinde...

Yaşanan afetlere dönecek olursak, yüzden fazla köye elektrik-su verilemez durumda, haber alınamayan yerler de var. Sel baskını sırasında HES'lerin baraj kapaklarının açılarak suyun debisini yükselttiği de söylenenler arasında. Sel suları etkisiyle denize sürüklenen araçlarda insanların olduğu bilinsede, sayı-

ları bilinmiyor. Kapakları açıldığı söylenen Ebru HES için verilen yürütmeyi durdurma kararı olduğu, buna rağmen tamamlanarak üretime geçtiği öğrenildi. Mahkeme kararında, "telafisi olmayacak zararlar doğurabilir" ibaresi yer alıyor...

Bozkurt'ta yaşanan bu tablo, bir yıl önce Giresun Dereli'de yaşananlardan çok farklı değil. Dere yataklarının kanallara hapsedilmesi, gerçekte dere yatağı olan arazilerde yapılaşmaya izin verilmesi, derelerin sel suları ile birlikte beton yatağa sığmayarak hızını artırması ve taşmasını getirdi. Ezine Çayı'nın 400 metre hesaplanan taşma payının 15 metreye düşürülerek dere yatağının daraltılması da cabası... Dere ilk fırsatta eski yatağına geri dönüyor... Bölgedeki taş ocaklarının molozlarının da dere yataklarına dökülmesi, işin bonusu. Toprak yataklarda akan suların bir kısmının toprakta emildiğini ve böylece hızının yavaşladığı, miktarının azaldığı gibi bir ilkökul seviyesi bilgiyi de buraya not düşelim.

Bunlar, gündür medyada, sosyal medyada izlediklerimiz... Birkaç hafta önce yangınlar için kurulan yardım-laşma ve dayanışma hattı burada da örüldü yeniden hızla, bu defa selzedeleri aramak, kurtarmak, güvenilir alanlara taşımak için... İlk adım, kurtarılacak

kadar çok canı kurtarmak, sonra bu canlar için yeni yaşam alanları oluşturmak...

Hükümet ise bildiğimiz gibi. Cumhurbaşkanlığı hemen bir karamame yayımlayarak yardım kampanyası başlattı. AFAD da IBAN no vermeyi ihmal etmedi hemen. İçişleri Bakanı da konuşma yaparak "Afet sonrası vatandaşımıza, milletimize en ufak bir mahcupiyet yaşatmadık" dedi...

Artık hiç kimse, ne hükümetten, sermayeden bir şey bekleyemeyeceğini biliyor. Kendisine uzanan elin, yine kendisi gibi vatandaşların eli olacağını biliyor. Canlarını kurtarmada, yaraları sarıp sarmalamada...

Ve sıra sonraki aşamaya geliyor. Artık emekçi halkların, sırtlarında asalak gibi taşıdıkları, kanlarıyla-canlarıyla beslenen bu köhnemiş sistemi yıkıp atmalarına geliyor. Yoksa hem canlarımız pahasına ihaleler, inşaatlar devam edecek, "yaraları sarma" adına yeni TOKİ'ler, yeni binalar yapılması, yangın alanlarının, dere yataklarının, dolgu alanların imara açılması, yeni maden ocakları, yeni HES'ler, RES'ler, nükleer santraller... devam edip gidecek...

Hayatta kalabilmek için, yaşam alanlarımızı koruyabilmek için, bu asalak sistemi alaşağı etmek zorundayız... Harekete geçelim, dayanışalım, yaraları saralım ve mücadele edelim...

"Geleceksizliğe Karşı Çözüm Sokakta Devrimde!"

Devrimci Öğrenci Birliği, Özgür Lise, Dev-Lis, LÖB ve LAF eğitim sisteminden, ekonomik zorluklara faşist saldırılardan, doğanın yok edilmesine, işsizliğe kadar gençlerin yaşadıkları pek çok sorunla karşı karşıya olduğunu belirterek geleceklerinin çalınmasına karşı 19 Ağustos günü Kadıköy Süreyya Operası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Geleceğimizi Çalanlara Karşı Sokaktayız" pankartı açan lise öğrencileri, "Alacaklıyız Bize Borcunuz Var", "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz", "Rant Talan Ügruna Yangınları Söndürmeyenler Geleceğimizi Çalanlardır", "Ne Online Ne Yüz yüze Eğitilmeyeceğiz", "Sıralardan Sokaklara Büyüyor Bu Kavga", "Homofobik, Transfobik, Cinsiyetçi Eğitime Karşı Sokaklardayız" dövizleri taşıdı. Öğrenci örgütleri adına ortak basın açıklamasını Sedef Özer ve Senem Pektaş okudu.

ve Pektaş, kadın katliamlarını hatırlatarak bu katliamların önünü açanın yalnızca iktidar değil, katilleri koruyan ve aklayan erkek egemen, kapitalist sistemin ta kendisi olduğunu, kadınlara ve LGBTI+'lara yönelik saldırılarda en büyük payın, eğitimin ilk gününden bu yana ders müfredatlarında cinsiyetçi, homofobik, transfobik ifadelerin eğitim yoluyla empoze eden sistem olduğunu söyledi.

çarkları olmak üzere sistemin eleğinden geçirilerek sınavlara sokulmuş, idare baskısı altında sindirilmeye çalışılmış, devletin militarist ve ırkçı propagandasına maruz kalmış olan bizler, koronavirüs süreciyle birlikte gündüne daha fazla geleceksizleştiriyor, ezildikçe eziliyoruz" diyen Özer ve Pektaş, "Online eğitim uygulaması sebebiyle EBA'ya erişmek isterken çatıdan düşerek yaşamını yitiren Çınar Mert'in haberini aldık. Ailesiyle beraber mevsimlik tarım işçisi olarak çalışan çocukların yüz yüze eğitime erişimi çok zorken online eğitimle okuldan kopartılıp çocuk işçiliğe zorlandıklarını gördük. İnternete erişemeyen, bilgisayar/telefonu olmayan yoksul insanların sistem belirlediği gerçeğini bir kez daha en somut hâliyle gördük" dedi.

Pandemideki 'çözüm'lerin sağlıkla alakası olmadığını dile getirip yaşadıkları sorunlara tepki gösterdiklerinde ise "anormallik", "uyumsuzluk", "ergenlik" olarak adlandırıldığını söyleyen Özer ve Pektaş önceki milli eğitim bakanı Ziya Selçuk istifa ettiğini hatırlatarak "Biz sorumlunun tek kişi olmadığını devamlı değişen bakanlardan ama hiç değişmeyen sistemden çok iyi biliyoruz. Bizi bu geleceksizliğe iten tek kişi değildir ve çözüm tek kişinin istifasında değil sokaklarda mücadelede, liselilerin, ezilenlerin birlikteliğinde, çözüm devrimdedir" dedi.

Eylemde, gençlere geleceksizliği dayatan bu sisteme karşı birlikte mücadele çağrısı yapılarak sonlandı.

"Göçmenlerden Değil Devletlerden Hesap Sor"

Son günlerde yaşanan ırkçı saldırılara karşı "İstanbul Emek Barış Demokrasi Güçleri" 12 Ağustos günü Kadıköy, Eminönü İskelesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

"İrkçılık Ve Şovenizm Faşizmi Besliyor. Faşizme Karşı Kardeşliğin Ülkesini Kuracağız!" pankartı açılan eylemde "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Göçmenler Kardeşimiz Emperyalistler Düşmanımız", "Faşizme Geçit Yok" dövizleri taşıdı.

"Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Göçmenlerden Değil Devletlerden Hesap Sor", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganları atılan eylemde ilk olarak HDP İstanbul milletvekili Musa Piroğlu konuştu.

Bir gün önce Altındağ'da Suriyeli göçmen ve mültecilere yönelik saldırı görüntüleri, tarihi katliamlarla yoğunlaşmış coğrafyada yaşayanların hafızasında geçmişteki görüntüleri hatırlattığını belirterek "6-7 olaylarını, Maraş'ı, Sivas'ı anıttırdı. O linç yağımının kontrolden çıktığı andan itibaren neler yapabileceğini; ne gibi

katliamlara ve tarihsel düşmanlıklara yol açabileceğini biz tarihimizden biliyoruz" dedi.

İktidarın bütün pratikleriyle gitmeyeceklerini ortaya koyduğunu, gitmemek için kendileri çökerken ülkeyi de çökertmeye devam ettiklerini belirten Piroğlu, "Bunu Konuya'da, İzmir'de, yangınlar sırasında gördük. Şimdi de görüyoruz. Toplumu birbirine düşman ederek, halk kitlelerini kendinden zayıf olana kuşkırtarak ve ülkeyi bir şiddet sarmalına alarak iktidarlarını devam ettirmek istiyorlar" dedi.

Piroğlu, ülke halklarını bu ırkçılığa, milliyetçiliğe karşı, bu ırkçı linç girişimlerine karşı göçmen halklarla omuz omuza omuzla mücadele etmeye halkların kardeşliğini büyütmeye çağırıldı.

Emek Barış ve Demokrasi Güçleri adına açıklamayı okuyan Gurbet Aydoğan iktidarın emperyalizmle işbirliği içinde ülkeyi dahil ettiği ve komşu ülkeleri yıkıma sürükleyen savaşırların bölgeyi yangın yerine çevirirken, milyonlarca insanı da yerinden yurdundan ettiğini belirterek "AKP iktidarı, em-

peryalistlerle yürüttüğü pazarlıklarla ülkemizi bu milyonların yığıldığı bir mülteci hapishanesine dönüştürdü" dedi.

Türkiye halklarının, AKP iktidarının ABD ve AB ile birlikte giriştiği, emperyalist savaşlar emek düşmanı politikalarının sonucunda yaşadığı yoksullaşmanın, geçim şartlarının zorlaşmasının sorumlusu olarak mültecileri görmeye başladığını ifade eden Aydoğan,

Altındağ'daki faşist saldırının sadece Suriyelileri değil, bu ülkede faşizmin iktidarının sözde vatandaş saydığı laik kitleleri, Alevileri, Kürtleri, kadınları, emekçileri tehdit ettiğini söyledi, "Hepimizin geleceğini tehdit eden faşist saldırılar karşısında sessiz kalmayacak, meşru müdafaa hakkımızı kullanacak, kardeşliğin ülkesini kuracağız" diyerek sözlerini tamamladı.

Eylem "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Göçmenlerden Değil Devletlerden Hesap Sor", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganlarıyla sona erdi.

Pandemi sürecinde liselilerin, toplumun tüm kesimleri ile birlikte çok zor zamanlardan geçtiğini söyleyen Özer ve Pektaş, "Bir yanımızda yangınlar ve bu yangınlar üzerinden Kürt halkına yönelik yükseltelen ırkçılık, bir yanımızda devletin yetiştirdiği çeteler tarafından katledilen aileler ve saldırıya uğrayan göçmenler; bir yanımızda kadın ve LGBTI+'lara yönelik saldırılar; bir yanımızda seller; bir yanımızda değişen koltuklar, ama değişmeyen düzen var" dedi.

"İktidar ve sermaye yalnızca ezilen halkların katliamına değil, Türkiye ve Kürdistan topraklarında yaşanan tüm kadın katliamlarına da imzasını atmıştır" diyen Özer

“Afganistan'da Yaşamı Biz Kadınlar Kuracağız”

İstanbul Sözleşmesi'ni Uygula Kampanya Grubu, Afganistan'da Taliban'ın kontrolü ele geçirmesi sonrası Afgan kadınlarla dayanışmak için Kadıköy'de Süreyya Operası önünde bir açıklama yaptı.

“Hayatları İçin Direnen Afganistanlı Kadınların Yanındayız” pankartı açılan açıklamada kadınlar “Taliban'ı Biz Kadınlar Tanımıyoruz”, “Tüm Ülkelerden Ayağa Kalkalım” ve “Şeriata Ve Emperyalizme Karşı Afgan Kadınlarının Sesiyiz” dövizleri taşıdılar. Emekçi Kadınlar (EKA) da “Yaşamları ve Özgürlükleri İçin Savaşan Afgan Kadınların Yanındayız”, “Daha Önce Başardık, Yine Başaracağız, Afganistan'da Yaşamı Biz Kadınlar Kuracağız” dövizleri ile katıldı eyleme. Kadınlar sık sık “Kadın Dayanışması Sınırları Aşıyor”, “Jin Jiyan Azadi” sloganları attı.

Kadınlar adına açıklamayı okuyan Çağla Akdere, Taliban'ın Kabil'de yönetime el koymasından Afgan kadınların dayanışma çığlığına ülke sınırlarını aşmış vurguladı, “Biz kadınlar dünyanın her yerinde, hangi koşullar altında olursa olsun hayatlarımız

için direniyoruz. Ana akım medya Taliban'ın ‘Kadın haklarına saygı göstereceğiz’ sözünü yayıp Taliban militanlarının kıyafetlerini haber yapmaya devam edersun, gerçekler sınırlı iletişim ağlarına rağmen herkese ulaşıyor” dedi.

Kabil'den gelen ilk haberlerde, duvardaki kadın resimlerinin boyayla kapatıldığı, Herat'ta kadınların üniversiteye sokulmadığı, bazı kadınların evlerinin kapılarına dayanıldığı ve kadınlara peçe takma zorunluluğu getirildiği

söylenen açıklamada; Afganistanlı kadınlar “Bizi öldürmeye geliyorlar, yardım edin” diye çağrılar yaparken, Türk Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın “Taliban'ın inancıyla ters yanımız yok” diyerek, şimdi de Taliban'la irtibat halinde olduğunu açıklanarak ilan ettiğini hatırlatan Akdere, Erdoğan'a, “Kadın bedenini savaş ganimeti olarak gören Taliban örgütüne hiçbir görüşme, anlaşma yapılamaz. Afgan kadınların yaşamlarını tehdit eden Taliban'la pazarlık yapma, anlaşma, meşrulaştırma, tanıma!” diye seslendi.

tırma, tanıma!” diye seslendi.

Afganistanlı kadınların yanlarında olduklarını vurgulayan Akdere, Ezidi kadınlarının mücadelesi sonucu IŞİD'in yenildiğini hatırlatarak, “Dün nasıl Ezidi kadınları IŞİD'in erkek şiddetine karşı direndiyse, bugün Afganistanlı kadınlar Taliban şiddetine karşı direnişte. Afganistan halkının Taliban karşısında kendi yaşamlarını yeniden kurmak için bağımsız ve kendi iradelerine dayanan bir yol bulacağına inanıyoruz. Bu mücadelenin başını kadınların çekeceğini birkaç gündür Taliban'ın silah kullanmasına rağmen devam eden sokak gösterilerindeki kadın direnişçiliğinden görüyoruz. Tüm kadınları uluslararası dayanışmaya, Afganistanlı kadınların çığlığına ortak olmaya çağırıyoruz. Afganistan kadın orkestrasının 8 Mart marşında söylediği gibi: Ellerimizi ve sesimizi birleştirirsek birlikte yürürsek hayatta kalacağız. Dayanışma ve kız kardeşlikle yeni bir dünya eşit bir dünya kuracağız.” dedi.

Kadınların eylemi, sloganlarla son buldu.

Karadeniz'i Sel Vurdu

Seller bu defa Doğu Karadeniz'i vurdu... Ordu ve Kars'ta yaşanan yoğun yağışların oluşturduğu sel baskınları, yaşamı felç etti.

Ordu'nun Ulubey ilçesinde fındık toplayan 300 mevsimlik tarım işçisinin konakladığı çadırlar, yağışlar nedeniyle su altında kaldı, 30 çadır kullanılamaz hale geldi.

Belediye'den konteyner ve kum talebinde bulunan işçiler, hiçbir şey yapılmadığını, sel ihtimaline karşı konteyner gelmesi gerektiğini söylüyor, elektrikler kesildiği için karanlıkta olduklarını, yemek vs. yapamadıklarını anlatıyorlar.

Sağanak yağışlar Korgan, Kabadüz, Çamaş ve Perşembe gibi birçok ilçede de heyelanlara ve su taşkınlarına neden oldu, yollarda su birikintileri oluştu. Perşembe ilçesinde şiddetli yağışlar sonucu Ramazan, Alçakbel ve Mersin mahalleleri bağlantı yolu üzerinde heyelanlar yaşandı.

Kabadüz-Ordu karayolunda seyir halinde olan araçlar yağışın etkisiyle Karakiraz mevkinde oluşan taşkın sebebiyle yolda mahsur kaldı.

Ünye'de 36 dairenin bulunduğu bir binanın istinat duvarında hasar oluştu, bina hemen tahliye edildi. Yunus Emre Mahallesi'ndeki Küçük Sanayi Site-

si'nde ise bazı işyerlerini su basarken, ilçenin ortasından geçen Tabakhane Deresi'nin su seviyesinin yükselmesine karşı tedbirler alındı.

Kars'ta Kağızman'a bağlı Dibekaya köyünde, dere kenarındaki oğluna bakmak için giden 30 yaşındaki Merzem Nazik, yağış nedeniyle oluşan taşkın sularına kapılarak hayatını kaybetti. Nazik'in cansız bedenini köyün 25 kilometre uzağında Akkaç köyü yakınlarında bulundu.

Artvin'in Yusufeli ilçesine bağlı

Sebzeciler ve Yeniköy mahallelerinde yaşanan toprak kaymaları sonucu Artvin-Erzurum karayolu trafiğe kapandı.

Rize'de yağışlar birçok bölgede heyelanlara neden oldu. Güneysu ilçesindeki Salarha Vadisi'nde bulunan dere debisinin yükselmesi sonucu karayoluna taşıtı. Merkeze bağlı Muradiye belde-sinde de şiddetli yağış sonucu heyelan yaşandı. Toprak kayması nedeniyle tehlike altında olan evlerde yaşayanlar güvenlik amacıyla tahliye edildi.

Faşist Saldırıları Ankara'da

Şovenist söylemler ve ırkçı-faşist kışkırtmalar, Kürt halkına ve göçmenlere yönelik faşist saldırılara dönüştü.

Konya'nın, Elmalı'nın, yanan Ege şehirlerindeki saldırıların ardından dün gece Ankara Altındağ'da Suriyelilere yönelik bir saldırı yaşandı. Ve her bir saldı-

rının şiddeti bir öncekini aşan boyutta.

Ankara'da çok sayıda Suriyelinin yaşadığı Battalgazi Mahallesi'nde bir parkta iki grup arasında çıkan kavga sonucu, 18 yaşındaki Emirhan Yalçın hayatını kaybetti. Olay üzerine toplanan gruplar mahalledeki Suriyelilerin işyerle-

rine saldırdı. Olay yerine polis gelse de dükkanlara saldırılar devam etti. Kimi mahallelerde Suriyelilerin ev, araba ve dükkanları tahrip edildi. Yüzlerce kişinin çıktığı sokaklarda "Suriyeli istemiyoruz, ya onlar gitsin ya bizi gönderin" denirken, polis yaşananları izlemekle yetindi. Ankara Valiliği olayı iki grup arasında yaşanan tartışma olarak anlatıp kavgaya karşın 2 Suriyeli'nin gözaltına alındığını açıkladı. Cumhuriyet Başsavcılığı ise bıçaklı saldırı olayı ile ilgili soruşturma açıldığını söylerken, “haber ve sosyal medya sitelerinde halk arasında endişe, korku ve paniğe yol açan paylaşımlarla ilgili” de soruşturma açıldığını duyurdu.

Ankara'nın pek çok semtinden gelen faşist grupların tekbir getirerek Suriyeli avına çıktığı mahallede Suriyelilerin önemli bir bölümü öğle saatlerinde otobüslerle tahliye edildi ve saldırıların büyümesinin önüne geçildi. Ancak Suriyeli göçmenlere ait ev, dükkan ve arabalar taş ve sopalarla tahrip edildi.

ASIL DÜŞMAN SERMAYE SINIFI VE ONUN DÜZENİDİR

K.Taylan Kızıldağ

Küresel çapta ve yaşadığımız topraklarda toplumsal sorunlar olağanüstü birikmiş, iç içe girmiş ve düzen sınırları içinde içinden çıkılmaz bir noktaya gelmiş durumda. İrkçi saldırılar, doğanın yok oluşu, göçmenlere yönelik tımandırılan nefret saldırıları, seller, emekçilerin hayatlarının sermaye egemenliği tarafından yaşanılmaz hale gelişi, psikolojik ve sosyal çöküntü... Yaşlı dünyamız emperyalist-kapitalist sistemin yıkıcı sonuçlarını her şeyiyle yaşıyor. Yaşadığımız topraklar kapitalizmin sosyo-ekonomik çelişkilerinin yarattığı toplumsal sorunların emekçi halklar, işçiler, kadınlar, gençler, LGBTI+’lar tarafından bir nebze bile katlanılamayacağı bir noktaya evrilmiş durumda. Artık çelişkiler çok keskin, sorunlar iç içe ve halkların soylu öfkesi sınır tanımaz noktada.

Sermaye sınıfı ve onun faşist devleti binbir kurumuyla, medyasıyla, araştırma şirketleriyle toplumsal dinamiklerin bir ayaklanma noktasına vardığı fark ediyor. Bundan dolayı ayaklanmaya karşı her türlü teknik ve siyasi hazırlığı yaparken, işçi sınıfının birliğini bölebilmek, halkları birbirine kırdırmak ve gerçek düşmanın kim olduğunu gizleyebilmek için kesintisiz bir saldırganlık içine girmiş durumda. Dinci faşizm ırkçılık, milliyetçilik, şovenizm gibi kör bir nefrete, katıksız bir saldırganlığa ve akıl tutulmasına dayalı her türden gerici anlayışları gerici kitleleri diri tutmak, devrimci güçleri ve toplumu terörize etmek için örgütlüyor.

Bu gerici anlayışlar dinci gericilik ve komünizm düşmanlığı ile faşist devletin temellerini oluşturduğu gibi sivil faşist hareketin resmi görüşlerini de oluşturmaktadır. Tabii, bu belli kesimlerde dinciliğin ağır bastığı, bazı kesimlerde ise ırkçı faşist kafa ile ifadesini buluyor. Yani ırkçılık, ezilen ulus ve mülteci düşmanlığı sistematik bir şekilde gerici, karşı-devrimci kitlelere işleniyor. Eğitim sisteminin, devletin bütün resmi kurumlarının, her türlü gerici-faşist partinin, çeşitli sermaye organizasyonlarının canhıraş örgütlediği bu anlayış sokakta pratik saldırılar olarak ifadesini buluyor. Bu bakımdan sadece son 2 ayda yaşanan onlarca saldırı bizlere çok şey anlatıyor.

En son orman yangınlarında bile suçlu olarak göçmenlerin ve Kürt ulusunun gösterilmesi birkaç kendini bilmez işi değil, sistematik hale gelmiş faşizmin genel yöneliminin bir sonucudur. Her anlamda gericileşmiş ve köhnemiş sermaye egemenliğinin kendisi ayakta kalabilmek için yaşadığımız topraklarda özellikle şovenist histeriyi ırkçılıkla, milliyetçilikle, ezilen ulus ve göçmen düşmanlığıyla tımandırmaya çalışıyor.

Son 2-3 aydır Ankara'da, Afyon'da, Çorum'da Kürt işçilere ve emekçilere yönelik gerçekleşen örgütlü ve planlı saldırılar ve en son geçtiğimiz haftalarda Konya'da yaşanan ve 7 Kürt emekçinin hayatını kaybettiği katliamın kendisi bunun tekil saldırılar değil, faşizmin planlı ve genel bir yönelimi olduğunu gözle önüne sermektedir. Aynı şekilde Ankara Altındağ'da devletin bizzat örgütleyip sokaklara saldırdığı faşist güruhlar mültecilere saldırdı, bu faşist güruh mültecilerin dükkanlarını yağmaladı, evleri taşıladı, mültecileri yaraladı. Karşımızdaki manzara tepeden tırnağa dinci faşist iktidar tarafından örgütlenmiş ve devreye konulmuş bir pogromdu.

Dinci faşizm daha kapsamlı saldırıların provasını bugünden yapıyor. Konya'daki katliamdan sadece 2 ay önce aynı aileye saldıran ve aile üyelerini ağır şekilde yaralayan sivil faşistler faşizmin koruması ve desteğinde kısa sürede cezaevinden serbest bırakılarak katliamı gerçekleştirirken, Ankara'da mültecilere saldıranların ceszasız kalması bu durumu gözler önüne sermektedir.

Dinci faşizmin Kürt halkına ve ezilen ulusal topluluklara yönelik gösterdiği saldırgan dil ve tutumun kendisi sadece bugünün değil, geçmişte bugüne gelen devletin temel yapı taşlarında saklıdır. Kurulduğu günden beridir dincilik, ırkçılık ve komünizm düşmanlığı onun kodlarını oluşturmuştur. Halklar arası nefret tohumlarının ekilmek istenmesi, ezen Türk ulusu milliyetçiliği üzerinden Kürt ulusunun ve bu topraklarda yaşayan ezilen ulusal toplulukların baskı altına alınması faşist devletin sistematik yönelimlerinden biri olmuştur.

Gerici bir burjuva diktatörlüğü olarak kurulan ve sonrasında 71-80 darbeleriyle faşist bir karakter kazanan sermaye devleti, bu topraklarda ezen Türk burjuva ulusunun ayakta kalmasının güvencesidir. Bu açıdan şovenizm yaşadığımız topraklarda hep var olageldi, Türkçülük üzerinden ırkçılık sistematik olarak gerici kitlelere işlendi.

Halklar arasına ekilmek istenen nefret tohumları, Kürt ulusu ve göçmenler üzerinden tımandırılan şovenizm kendini günümüzde de toplumsal yaşamın her yerinde gösteriyor. Kürdistan'dan Batı illerine tarımda en berbat koşullarda çalışmaya gelen ya da 90'lardaki köy yakmalardan dolayı zorla göç ettirilip Batı illerinde yaşayan Kürt emekçilerini faşizm rehin olarak görmektedir. Batı illerinde yaşayan Kürt emekçilerinin sistematik ırkçı-faşist saldırılara uğraması ya da açlığın ve sefaletin bu kadar derinleştiği bir dönemde sorunun kaynağının göçmenler gibi gösterilip özel olarak hedef alınmaları tesadüf değildir.

Tekelci sermaye egemenliğinin kendisi her alanda gericilik ve yıkım savaşları olarak ifadesini bulurken, tam ilhak sürecine uğratılmış bağımlı kapitalist ülkelerden ya da emperyalizmin saldırganlığı ile cehenneme dönen bölgelerden başka ülkelere doğru yoğun bir göç gerçekleşiyor. Türkiye ve Kürdistan savaşlardan kaçan mültecilerin yoğun geldiği coğrafyalar. Ucuz iş gücü ve baskı altına alınması daha kolay olarak görülen mülteciler üzerinden de çok yoğun bir gerici propaganda ve ırkçılık ile düşmanlık yaratılıyor. İşçi sınıfının birliğini engellemenin yollarından biri sömürünün, yoksulluğun kaynağını gizlemek için, sermaye sınıfı ve faşist devlet yoksulluğun ya da toplumsal çürümünün kaynağını mülteciler gibi gösteriyor. Bu alçakça uygulanan durum, emekçiler arasında her zaman saldıracak bir düşman yaratmanın enstrümanlarını oluşturuyor.

Hepimizin gözleri önünde yaşanan bu gelişmelere karşı kayıtsız kalmak ya da “Mülteciler evine gitsin” ya da “Kürtlerin katledilmesi benim sorunum değil” demek, burjuvazinin bu tuzağına düşmekten başka bir işe yaramaz. İşçi sınıfının, ezilen halkların, kadınların, gençlerin, LGBTI+’ların, doğanın, hayvanların yani anlayacağınız yaşayan ve nefes alan her şeyin düşmanı olan sermaye egemenliği tüm bu saldırıların ve katliamların gerçek sorumlusudur.

Kürt halkı katledilirken özgür olduğumuzu zannediyorsak, yaşadığımız dünya yok olurken rahat uyuyorsak insanlığımızı kaybetmişiz demektir. Bu açıdan Kürt halkına ve mültecilere yönelen saldırılara karşı en militan şekilde mücadele etmeli, şovenist histeriyeye karşı halkların mücadele birliği ilkesini gençliğin farklı kesimlerine taşımamızdır. Devrimci Kürt gençliği ile bu saldırılara karşı birliktelikler kurmalı, mülteciler ile etkin dayanışma pratikleri sergilemeliyiz.

Kaybedecek zamanımız yok, karşı devrim bütün güçleriyle saldırılarını artırırken, sokakta toplumu terörize ederken, bunları boşa düşürecek devrimci coşku ve militan ruh ile güçlü pratikler sergileyelim. Asıl düşman farklı uluslardan ve kimliklerden yoksul emekçiler, işçi gençler değil bu çürümüşlüğün ve yıkımın sorumlusu sermaye egemenliğidir!

AFGANİSTAN HALKLARI AYAĞA KALKACAK

Sinan Kaleli

8 Temmuz'da bir televizyon programında "Taliban'ın Afganistan'ı ele geçirmesi kaçınılmaz mı" sorusuna yanıt veren ABD Başkanı Biden, "Hayır, değil. Çünkü Afgan [hükümet] birlikleri iyi donatılmış, hava kuvvetleri olan 300 binlik bir ordu. Taliban 75 bin kişi. [Taliban'ın kazanması] kaçınılmaz değil" diyordu.

11 Ağustos'ta Pentagon yetkilisi, Taliban'ın Afganistan'ı 90 günden önce ele geçirilmesinin mümkün olmadığını iddia ediyordu.

Özel temsilci Halilzad, Taliban'ın tek yanlı ele geçirme hareketına girişmeyeceğini, çünkü böyle yaparsa ABD olarak o yönetimi meşru görmeyeceklerini açıkladıklarını dile getiriyordu!

12 Ağustos'ta Dışişleri sözcüsü "büyükçeliğimiz kapatılmayacak, önümüzdeki haftalarda çalışmaya devam edecek" diyordu.

"Kudretinden şüphe duyulmaz" ABD, resmi ağızlarından bu tarz açıklamalar yapıp duruyordu.

Tam da bu sırada koca eyaletler tek kurşun atmadan Taliban'a teslim oluyor, ordu birlikleri tüm silah ve mühimmatları bırakıyordu. Üç gün sonra Kabil düşmüş, havalimanından ABD uçaklarının kanatlarına ve iniş takımlarına turmanan sivil insanların, uçaktan aşağıya düşen kurbanların görüntülerini geçiyordu tüm ajanslar. Cumhurbaşkanı Eşref Gani, bavullar dolusu parayı doldurduğu (ki bir kısmı sığmamış, bırakmak zorunda kalmış) helikopter ile sırı kadem basmıştı. Bariz bir panik, tam bir bozgun havası...

300 binlik iyi donatılmış, eğitilmiş, sayısal ve silah gücü olarak üstün durumdaki Afgan hükümet ordusu, kendisinin dörtte biri kadar bir güç karşısında bir hafta içinde dağılıverdi! Bir karşılaştırma olması için söyleyelim. Sovyet birlikleri çekildikten sonra demokratik Afganistan yönetimi, tüm dünyanın silah ve lojistik desteğine sahip dinci saldırılara karşı yaklaşık 4 yıl direnmışti bir dizi eyalette. Dirdi, çünkü kendi geleceğini savunuyordu Afgan emekçileri. Kadınlar kendi özgürlüklerini savunuyordu.

Oysa burada, NATO destekli Afgan hükümeti, adeta boşlukta sallanmaktaydı. Tüm varlığı emperyalistlerin varlık ve desteğine bağlıydı. Hiçbir moral değere, güçlü saiklere sahip değildi. Öylesine köksüz, öylesine iğreti... 20 yıllık işgal sırasında da dinci gericilik, soygun ve talan düzeni, korkunç bir yozluk, savaşın dehşeti, katliam ve tecavüzler karabasan olup çökmüştü yoksul Afgan halkının üzerine. Rus yetkilinin deyimiyle "Amerikan birliklerinin Afganistan'daki 20 yıllık macerası trajedi ve insani bir felakete sonuçlandı. Uyuşturucu imalathanelerinin sayısı yüzlerce kat arttı, halk yoksullaştı, NATO askeri operasyonları ve teröristlerin eylemleri sonucunda 250 binden fazla sivil hayatını kaybetti." Bu açıdan Afgan hükümeti, yoksul halkı nezdinde de en ufak bir kabul edilirdi yetke niteliği taşıyordu. Hamilerinin kaçır adım çekilmesiyle hükümet birliklerinin çözüleceği ve yönetimin çökeceği aşıkardı. Öyle de oldu.

Çöküp dağılanların yerine gelenler ise Orta Çağ karanlığının günümüz versiyonundan başka bir şey değil. Bu "firtına" ortasında yoksul yığınlar, özellikle de kadınlar, dehşetli bir çaresizlikle bekliyor: "Cehennem boşalmış, tüm şeytanlar burada şimdi!"

Tüm bunlar apaçık ortada değilmiş gibi, ABD tekceli medyasında alışlageldik "suçlama oyunu" başladı yine. Raporlar havada uçuşuyor. Başarısızlığı ve bozgunu herkes birbirlerine atıp duruyor. Ölen askerler, kimi kaynaklarda sayıları 250 bini bulan sivil ölümler, yerinden yurdundan edilen milyonlar, yaralananlar, kaçırılanlar, haraç mezat satılanlar, tecavüze uğrayanlar, tüm bu işgal dönemi boyunca katlanan uyuşturucu üretimi... her taraftan ortalığa saçılıyor kirli çamaşırlar. Yine ayrıntılarda boğuluyor temel hakikat.

Somut gelişmeler ve yapılan bütün değerlendirmeler, dört başı mamur bir bozgun yaşandığını gözler önüne seriyor. Bu, tartışılmayacak denli net bir şekilde ortada. Öte yandan, daha birkaç gün öncesine kadar Kabil merkezini müzakerelerle alacağını açıklıyordu Taliban. Cumhurbaşkanı Gani, müzakereleri beklemeden ülkeye kaçtı.

Gani'nin bu kaçışı kendi başına karar verdiğini düşünmek için bir neden yok. Tam tersine, bu kaçışın, bizzat patronları tarafından telkin edildiğini düşünmek daha gerçekçi. ABD-NATO birliklerinin hızla çekilmesinin Taliban'ın önünü açacağını, mevcut hükümet güçlerinin çökeceğini öngörmek mümkün değildi. Bu adımla Taliban'ın önündeki son dayanıksız engeller de temizlenmiş oldu. Diğer bir ifadeyle Taliban'ın önü bizzat ABD-NATO tarafından açıldı. Böylelikle yaşanan istenilen tüm çevreyi yutan bir bataklıkta çevirme hedefi, hatta planları devreye alınmış oldu.

Görünürdeki aksi açıklamalar kimseyi yanıltmasın. İşin temelinde emperyalist işgal güçlerinin yaşadığı bozgun varsa (ki bu bozgun, emperyalist sistemin çöküş döneminde yaşanıyor), böylesine hızlı çekilmenin ve onu Taliban'ın ellerine bırakmanın temelinde de Afganistan'ı Rusya-Çin ("Şanghay Altılısı") için tam bir sorun merkezine çevirme hesapları yatıyor. Bu hesapta Afganistan, bölge ülkeleri için pimi çekilmiş bir bombadır. Patlama, yakın çevresine hasar verecektir.

Uluslararası camiaya dönük "yumuşak" Taliban açıklamalarının reklamı yapıyor dört bir yanda. Taliban'ı Şanghaylılara karşı kullanmak isteyenlerin açıklamalarına Rusya ve Çin'in "Talibanla müzakere" yapacakları açıklamaları ekleniyor. Bölge ülkeleri olası hasarları engelleme yolları ararken, ABD-NATO kendi bozgunundan bir "zafer" çıkarma arayışlarında.

40 yıl önce Afganistan devrimine karşı emperyalistlerin tüm desteğiyle başlatılan vahşi savaş, son 20 yılı doğrudan ABD-NATO işgali biçiminde olmak üzere, kesintisiz devam ediyor. Yıkımın boyutları korkunç.

Kabil'i ele geçiren Taliban'ın ilk icraatlarından biri sivil halkın elindeki silahları "artık ihtiyaçları olmayacağı" gerekçesiyle toplamaya başlamak oldu. Her zaman olduğu gibi, halkın silahlı bir güç olması, sömürücü güçler için en büyük tehdittir. Bu silahların toplanması, her gerici egemen gücün ilk hedefidir.

Şimdiden Kabil'de özellikle kadınların protesto eylemleri yaptıkları haberleri gelmeye başladı. Aynı zamanda kadınlara yönelik cezalandırma haberleri de...

Tüm bu "karamsar" tabloya rağmen bir halkın Orta Çağ karanlığına, yok oluşa terk edilmeye boyun eğmeyeceğini şimdiden söyleyebiliriz. Görüntünün aksine, Afganistan halkları, kadın ve gençleri güçlü devrimci demokratik potansiyele sahipler. Mücadele şimdiden başladı bile.

Taliban denen katiller sürüsünü dünyaya getiren ve 20 yıllık savaştan sonra halkları bu sürünün ellerine terk eden emperyalistler çöküş sürecindedir. Emperyalist devletler ve onların savaş örgütü NATO, arkaalarında bir tuza bırakarak karamsarlık Afganistan'ı emanet ettikleri katiller sürüsü de onları kurtaramayacak.

Afganistan halklarını, kadın ve gençlerini çok zorlu bir mücadelenin beklediği doğru. Fakat mücadele ne kadar zorluyorsa zafer de o kadar büyük; o kadar muhteşem olacak!

KESK'in Ankara Yürüyüşü

gelerek yaptıkları açıklamada "Sesimizi kesmek isteyenlere karşı mücadeleyi yükselteceğiz" dedi.

Öğleden sonra Diyarbakır'a ulaşan KESK üyeleri

rak burada bir açıklama yaptı. Kamu emekçileri buradan İstanbul'a devam etti. Mecidiyeköy'de Cevahir AVM önünde KESK İstanbul Şubeler Platformu karşıladı. DİSK

Diyarbakır Defterdarlık binası önünde bir araya gelerek Atatürk Parkı'na yürüdü. KESK Eş Genel Başkanı Şükran Kablan Yeşil Park'ta yapılan açıklamada konuşan KESK Eş Genel Başkanı Şükran Kablan Yeşil, hakları için alanlarda olmaya devam edeceklerini belirterek, "Hak verilmeyeceği" dedi.

Polis Engeline Karşı Sloganlarla

Protesto Yürüyüşü

Batman'dan Mardin'e ulaşan DEDAŞ Parkı'nda açıklama yapmak isteyen KESK üyeleri, Mardin Valiliği'nin "Eylem ve etkinlik yasağı" kararına gerekçesi ile polis engeliyle karşılaştı.

Polis ablukasına alınan kamu emekçileri, parkta sloganlar eşliğinde oturma eylemine geçti. Ardından polis engeline rağmen sloganlarla yürüyüşe geçen kamu emekçileri, sendika binası önüne

Edirne Kolu İstanbul'da Karşılandı

KESK Eş Genel Başkanı Mehmet Bozgeyik'in yer aldığı yürüyüşün Edirne Kolu ise sabah saatlerinde başladı. Edirne'de yapılan açıklamadan sonra yola çıkan KESK'liler ilk olarak Tekirdağ'ın Çorlu ilçesine uğraya-

yöneticileri, Dev Yapı İş Sendikası üyeleri, HDP Milletvekilleri Züleyha Gülüm ve Musa Piroğlu da açıklamaya katılarak kamu emekçilerine destek verdi.

Burada yapılan açıklamada konuşan KESK Eş Genel Başkanı Mehmet Bozgeyik iktidarın yaptığı teklifin mahkum etmekte olduğunu belirterek taleplerini açıkladı.

KESK üyeleri 19 Ağustos sabahı ise Kadıköy Rıhtım'da bir araya gelerek yaptıkları basın açıklamasının ardından Kocaeli'ne uğurlandı.

"Cin Şişeden Çıktı Boykot Çağrılarına Başlayacağız"

Tek Gıda İş Sendikası üyesi Bel Karper işçileri, toplu sözleşme hakları için grevin 88. günü olan 12 Ağustos günü Beşiktaş Selenyum Plaza'da bulunan şirket genel merkezi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Toplu Sözleşme Hakkımız Engellenemez" pankartının açıldığı eylemde "Atılan İşçiler Geri Alın-sın", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Bel Karper Grevi Kazanacak" dövizleri taşınan eyleme yine Tek Gıda İş Sendikası üyesi olan ve eylemleri süren Adkoturk işçileri ile Cargill işçileri de katıldı.

Emek ve meslek örgütleri, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerin de destek verdiği eylemde konuşan Tek Gıda İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu, yasa tanımaz Bel Karper patronlarını uyararak için bir kez daha şirket genel merkezi önünde olduklarını söyledi.

Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde örgütlü oldukları Bel Karper'in 2006 yılında Türkiye pazarına girerek, Türkiye ve dünya genelinde 27 üretim tesisi ve 12.000 çalışanı ile ambalajlı peynir üretiminde dünyanın önde gelen peynir üreticilerinden biri olduğunu aktaran Yunus Durdu, gün geçtikçe büyümesini sürdürdüğünü, zenginleşen yatırımlarını arttırmaya devam ettiğini söyledi.

Bel Karper ülkemizde başarı hikayesi yazmaya devam ederken, bu büyümeden ve zenginleşmeden refah payını almak isteyen Bel Karper emekçilerinin 2015 yılında, Tek Gıda-İş Sendikası çatısı altında toplandığını söyleyerek "Bel KALPER işvereni emekçisinin sendikası olma hakkını tanımayarak, ülkemizdeki hukuk boşluğundan faydalanıp müzakere masasına oturmamak için, devletin verdiği yetki tespitine sudan sebeplerle itiraz etmiş, 6 yıl süren davalarla kendisini bugünlere getiren emek-

çisinin TİS hakkını gasp etmiştir. Bununla da kalmayıp davalar sürerken birisi işyeri baş temsilcimiz olmak üzere 5 arkadaşımızı işten çıkartıp 12 arkadaşımızı da pandemi koşullarını bahane ederek ücretsiz izne çıkartarak sendika düşmanlığı da sınır tanımadığını göstermiştir." dedi.

Sendikamızın TİS müzakere sürecinin yasal süresinin tamamlayarak hızlı bir şekilde grev kararı alarak uygulamaya geçtiği söylendi. Bel Karper'in bu yasal grev uygulamasına karşı tavrının da hukuksuz olduğunu, bu kez de grevi kırmak için her türlü yöntemi denediğini belirten Durdu "Sudan bahanelerle grevdeki 3 arkadaşımızı işten çıkarmış grev yapan üyelerimizi tahrik etmek için her türlü girişimi yapmaktan geri durmamıştır. Bununla da yetinmeyip hem hukuksuzluk yapıp hem de kendi yurt dışı yönetimine aslı astarı olmayan suçlamalarla sendikamız ve üyelerimize hedef almıştır" dedi.

Bel Karper patronlarının grevi kırmak için her türlü yöntemi denediğini, fakat işçilerin tüm bunlara karşı birlik içinde kararlılıkla mücadeleyi sürdürdüğünü belirten Durdu "Bel Karper'i son kez uyarıyoruz. Artık cin şişeden çıktı. Sendikal haklarımızı tanıyın TİS masasına oturun. Aksi takdirde örgütlü gücümüzü ve tüketimden gelen gücümüzü kullanarak yurt içinde ve yurt dışında yaptığımız tüm hukuksuzlukları haykırarak, ürünlerinizi sattığınız tüm alışveriş merkezlerinde ürünlerinize boykot çağrısı yapacağız" dedi.

Batman'dan yola çıkan KESK üyeleri ise 19 Ağustos günü Adana ve Mersin'de basın açıklaması yaparak taleplerini dile getirdi.

KESK Üyeleri TİS Talepleri İçin Ankara'da

21 Ağustos günü Ankara'ya ulaşan kamu emekçileri Ulus Heykeli önünde yaptıkları mitingde taleplerini bir kez daha dile getirdi. Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi Başkanı Şebnem Korur Fincancı da katıldı.

Batman kolunun miting alanına girdiği sırada yolu trafikte kapatmalarını bahane eden polis kitleye saldırdı. Kısa süreli arbede yaşandı.

Mitingde "Eşit İşe, Eşit Ücret", "Cinsiyet Eşitsizliğine, Mobbinge Son" Ve "Halkın İradesi Kayyumla Gasp Edilemez" Dövizleri Açılırken, "İnsanca Bir Yaşam, Demokratik, Grevli Toplu Sözleşme İçin Mücadeleyi Birlikte Büyütüyoruz" pankartı açıldı.

Mitingde konuşan KESK Eş Genel Başkanı Şükran Kablan, emekçilere dayatılan sefalet zammını hatırlatarak, KESK olarak her zaman emekçinin hakkını savunacaklarını belirtti; Ankara yürüyüşünün bu sorumluluğun bir parçası olduğunu ifade etti ve taleplerini sıraladı.

Miting, sloganlarla sona erdi.

İşçi-Emekçiler İktidara Gelecek, Saldırıların Hesabını Soracak

TOMİS üyesi Sinbo işçisi Dilbert Türker'in taleplerini Çalışma Bakanlığı'na iletmek üzere başlayan Ankara yürüyüşü tüm yasaklama kararlarına, baskılara ve işkenceli gözaltılara rağmen tamamlandı. Ankara yürüyüşü dönüsünde 202. gününde Sinbo fabrikası önünde sınıf dostlarıyla birlikte basın açıklaması gerçekleştirildi.

14 Ağustos günü yapılan açıklamada ilk olarak Sino işçisi Dilbert Türker konuştu. Sinbo önünde verdikleri mücadeleyi ve Ankara yürüyüşünü aktaran Türker, 31 Temmuz'da başladıkları yürüyüş boyunca valilik yasaklarıyla, polis saldırıları ve işkenceli gözaltılarla engellenmeye çalışıldıklarını anlattı.

İşçilerin emekçilerin insanca çalışmak ve insanca yaşamak için, gelecekle onurları için mücadele ettiğini, patronların saldırısı karşısında haklarını aradıklarında ise devletin saldırısıyla karşılaştıklarını belirten Türker "Elbet bu da değişecek, devran dönecektir. İşçi emekçiler iktidara geldiklerinde saldırıların hesabını soracaktır" dedi.

TOMİS Temsilcisi Onur Eyidoğan ise Ankara yürüyüşünde 14 gün boyunca devletin engelleri ve vahşice saldırısıyla karşılaştıklarını hatırlatarak Çalışma Bakanlığı'nda yaptıkları görüşmeyi de aktardı, "14 günlük Ankara yürüyüşümüz bir kez daha Çalışma Bakanı'nın kimin yanında olduğunu göstermiş oldu. Sermaye devletinin kimin yanında olduğunu bir kez daha göstermiş oldu" dedi.

"Biz yürüyüşe başlarken bakanlardan medet ummuyorduk. Fabrikalarda yaşananlardan haberdarlar ve bizzat sorumludurlar" diyen Eyidoğan, bu yürüyüşle bir kez daha patronların ahlaqsızlığı Kod 29'u işçi ve emekçilerin gündemine getirmek ve bir an önce kaldırılması için mücadeleyi büyütme konusunda olduklarını ifade ederek "Yüzbinlerce işçi insanca çalışmak istediği için işten atıldı. Bize saldıran polislerin amiri Cargill işçilerine de 'size devletin gücünü göstereceğiz' diye saldırmıştı. Aynı polisler Ankara'da bize saldırdı. Haklı olan, tüm zenginlikleri yaratan bizleriz. Elbet bir gün insanca yaşayıp çalışabileceğimiz düzeni kuracağız" dedi.

BDSP, DGB, İşçi Temsilcileri Konseyi ve Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) adına da konuşmalar yapıldı, saldırılar karşısında "sınıf kinimiz daha da artıyor öfkemiz biliniyor ve mücadelemiz artıyor" denildi.

Açıklamanın ardından vardiya çıkışında Sinbo işçilerine seslenildi, "Dilbert tek başına direnişe başladı. Bugün geçtiği pek çok kente işçi dostları var. Kod 29'a karşı mücadelede önemli bir adım atıldı. Artık Sinbo işçileri bu adımı büyütmelidir. Kurtarıcı beklemeli ve kendileri adım atmalıdır. Dilbert ve Onur sizi kurtarmayacak. Onlar yürünmesi gereken yolu gösteriyor. Onlar 2 kişi nelerin başarabileceğini gösterdi. Bizlerin de bu mücadeleyi sahiplenmesi gerekiyor" dedi.

Yapılan konuşmaların ardından, mücadelenin her yerde süreceği vurgulanarak eylem sonlandırıldı.

BURJUVALAR KORKAKTIR

Bakmayın siz şimdi, kimi tosuncukların polisin, devletin arkalarında olduğunu bilmenin güveniyle “kefen” giyip medyaya poz vermelerine. Bunlar, öteki dünyaya, gökyüzündeki atalarının yanına yolculuğun, ölümün ucunu şöyle ufaktan bir görsünler, topukları kıçlarına degecek şekilde kaçarlar. Tıpkı Şener Şen'in bir filmdeki meşhur kaçış sahnesi gibi.

Sadece tosuncuklar değil elbet. Tekmili birden böyledir. Binlerce kişilik koruma ordusunu arkasına aldıktan sonra, “biz bu yola kefenimizi giyerek çıktık” diyenlerin palavraları kimseyi aldatmamalı. Bırakın “davaları” için ölümü göze almalarını, koruma ordularında sayı azaltmayı bile göze alamazlar.

Biz bu tosuncukları ve hem o zamanki, hem de güncel şeflerinin ne menem bir şey olduklarını 1970'li yıllardan bu yana iyi biliyoruz. Bunlar, vahşi katliamlar yapmaktan kaçınmazlar. Ancak, Maraş, Çorum, Sivas ve daha nice canice katliamları kendilerini çok güvende, arkalarında faşist devletin koruyucu varlığını hissettiklerinde, başlarına en ufak bir şey gelmeyeceğinden emin olduklarında yaparlar. Ama devrimci güçlerle yüz yüze, karşı karşıya geldiklerinde yalvar yakar olurlar.

Afganistan'da “Taliban” denen katiller sürüsünün iktidara ele koyması sonrası ortaya çıkan manzaralar sadece bizdeki değil, dünyanın dört bir yanındaki burjuvaların aynı korkak karakterde olduğu gerçeğini bir kez daha hatırlattı bize.

“Taliban”ın Afganistan başkenti Kabil'e girip iktidarı ele geçireceği anlaşılınca Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi de değil, çanta taşıyıcısı, Afganistan Cumhurbaşkanı kılığındaki Eşref Gani arkasına bakmadan, kendisiyle birlikte hareket eden herkesi “Taliban”ın kucağına bırakarak kaçtı. Kaçarken çaldığı paralar helikoptere sığmayınca bavul bavul banknotlar pistte kalmış. Sadece Eşref Gani değil işbirlikçi iktidarın tümü, birbirini

ezerek uçaklara binip kaçmışlar. Afganistan Merkez Bankası Başkanlığını yapmış bir işbirlikçi, kaçış sahnesini şöyle anlatıyor:

“Böyle bitmemeliydi. Kimseyi bilgilenirmeden ülkeyi terk etmeye çalışan Afgan yetkilileri havalimanında görmek iğrençti. Bir geçiş planı olmadan ülkeden giden Cumhurbaşkanını affetmeyeceğim.”

Bu sahnenin detayları var elbette. İtiş kakış uçağa binmeye çalışma, pistte kalanın canı çıksın misali birbirinin üzerinden atlamalar vb vb. Ama emperyalistlerle işbirliği yapmış olanların güç dengeleri değiştiğinde sahipleri; yıllarca hizmet ettikleri devletler, hükümetler tarafından nasıl terk edildiklerini, nasıl bir can korkusuna kapıldıklarını görmek için bu kadarı yeter de artar bile.

Emperyalistler, köpeklerini uçağa bindirip Eşref Gani'yi ölümün kucağına bırakıyor. Eşref Gani, kaptığı helikopterle sırta kadem basarken dolu dolu paracıklarını yüklüyor, yükleyemediklerini pistte, hükümetin diğer üyeleriyle birlikte kafa kesen “Taliban”ın merhametine terk ediyor. Hükümet üyeleri, korku ve panikle, her şeyi geride bırakıp herkesten önce havaalanına koşuyorlar. Amerikalılar “önce köpeklerimiz” diyor, sadık işbirlikçilerini uçağa almıyorlar. Düne kadar günün kudretli bürokratları ağlamaklı vaziyette, şaşkın ve zavallı durumda...

Okur, bir bunlara, burjuva sınıfı, bu sınıfın hizmetkarlarına baksın, bir de, örneğin 1973'te Şili'de kendisini öldürmeye gelen faşistleri Salvador Allende'nin nasıl karşıladığına... Şüphesiz Salvador Allende büyük ölçüde kendi sosyal reformist siyasal düşüncelerinin kurbanı olmuştur. Ancak, şimdilik konumuz bu değil. Allende, yanlış, doğru bulmadığımız siyasal görüşlere de sahip olsa, işçi sınıfından, emekçilerden, yoksul kitlelerden yana biri olarak, düşmanını yığıtçe karşılamayı bilmiştir.

Proletarya adına burjuvaziye karşı savaşırken ölümü kahramanca karşılayanların ör-

nekleri çok; saymakla bitmez. Sonuçta, kahramanlık, davası ve inancı uğruna ölümü yığıtçe karşılama erdemi, burjuvaziye değil, proletaryaya aittir. Burjuvazi ve onun istinasız tüm usakları, dincisinden liberaline, faşistinden “muhafazakar”ına kadar böyle yüksek erdemlerden yoksunlar. Kahramanlık hasleti, ölen, çöken bir toplumu ayakta tutmaya çalışanlara değil, yeni, daha yüksek, insana yakışan toplumu kurmak için yola çıkanlara özgüdür.

Sınıf savaşında ve bu savaşın en yoğunlaşmış hali olan iç savaşta zafer için kahramanlık gerekir. Cesaret, gözü peklik, ölümü gözünü kırpmadan göze alma zafer için savaşan tarafların sahip olmaları gereken özelliklerdir. Bu özellikler, Afganistan ve daha nice yerde örneğini gördüğümüz gibi, tehlikeyi görür görmez arkasına bakmadan kaçan ve yamndakilere ihanette tereddüt etmeyen kişilerde olmaz.

Dinci faşistler, karşı-devrimin tüm tosuncukları, beslemeleri iç savaşta moral üstünlüğü ele geçirmek ve karşıındakinin yüreğine korku tohumları ekmek için “kefen”li pozlar veriyorlar. Bu çabaları onların korkularının dışı vurumu olarak anlaşılmalıdır. Korkuyorlar, korkularını medyaya pozlar vererek bastırmaya çalışıyorlar. Çok kez örneğini gördüğümüz gibi, vahşette sınır tanımadıkları doğrudur. Ancak bu vahşet, korkunun büyüklüğünün yansımasıdır. Vahşetleri korkularıyla doğru orantılıdır.

Dolayısıyla, nasıl bir korku iklimi içinde olduklarını kafa kesen, insanları canlı canlı yakan, toprağa gömen vahşetlerinden de anlayabiliriz.

Ama hiç bir zalimlik, hiç bir vahşet yıkılmakta olan toplumu kurtaramamıştır; kurtaramayacaktır. Sonuçta hepsi, Eşref Gani ve Şürekası gibi taşı tarağı toplayıp arkalarına bakmadan kaçacaklar.

İlk provası Haziran Halk Ayaklanmasında görüldü.

"Tacize Karşı Çıktık, Tacizciden Önce İşten Atıldık!"

Gezbe TAYSAD'da bulunan ALBA Plastik'te çalışan Semra Demirtaş tacize uğraması üzerine tacizciyi teşhir ederek işten çıkarılmasını istemişti. Arkadaşlarının yaşadığı tacizi öğrenen Tuba Aladağ, Ender Konar, Hasan Can Bahadır Demirtaş'a destek vererek tacizcinin işten atılmasını istedi. Fakat Alba Plastik yönetimi ilk olarak tacize karşı çıkan işçileri işten çıkardı.

Tacizci bir işçi ile aynı ortamda çalışmak istemedikleri için 14 Ağustos günü makineleri bırakarak meydana toplandıklarını, fabrika yetkililerinin ise sorunu çözeceklerini söylediklerini belirten işçiler "Ancak sorunu çözmek için 17 Ağustos günü ikimizi (Ender, Semra) İnsan Kaynakları'na çağırarak kadem, ihbar tazminatına ek olarak para teklif ederek sudan gerekçelerle işten çıkartılacağımızı söylediler. Bizler bunu kabul etmedik. Önce yarına kadar düşünün dediler sonra işten atıldık" dedi.

Tacizciyi ise daha sonra işten çıkarttıklarını aktaran işçiler "Bir fabrika düşünün, taciz yaşanıyor, işçiler tepki gösteriyor. Tacizciden önce tepki gösteren işçiler işten çıkartılıyor."

Bu yaşananları arkadaşlarımıza anlatmak istediğimizde ise bize engel olmaya, fabrika önünde darp etmeye kalktılar. Bize sahip çıkan işçi arkadaşlarımızdan ikisi de (Hasan, Tuba) önce idari izne çıkartıldı, izin deyken Kod 49 ile tazminatsız bir şekilde işten atıldı" dedi.

17 Ağustos gününden beri taciz ve keyfi işten atma saldırısına karşı fabrika önünde eylemde olduklarını hatırlatan Alba Plastik işçileri "İşçi arkadaşlarımıza, duyarlı kamuoyuna yaşadıklarımızı anlatıyor, böylesi olayların tekrar yaşanmaması için elimizden geleni yapıyoruz."

Biliyoruz ki, insanca çalışma ve yaşam koşullarını birlik olursak elde edebiliriz. Sizlerden sesimizi duymanızı, sesimize ses olmanızı istiyoruz" diyerek birlikte mücadeleyi büyütmeye çağırısı yaptı.

TALİBAN ÇETESİNİN SINIRLARI

Taylan Işık

Şüphesiz son dönemin dünya ölçeğindeki en önemli gelişmesi, Afganistan'da meydan geldi. Bu ülkedeki gelişmeler, talih-siz Afganistan halklarının büyük acılar çekmesi pahasına, zengin bir laboratuvar işlevi görüyor.

Buradaki gelişmelerin kesinleştirdiği bir kaç noktayı özetleyelim önce. Birincisi, ABD emperyalizminin artık hegemon bir güç olmadığı; aksine hegemonyasının hızlı bir çöküş süreci içinde olduğu ortaya çıktı. Leninistlerin uzun yıllar önce, başlangıcına işaret ettiği bu süreç, şimdi tartışmasız kabul görüyor. Ancak geçen belirtmeden olmaz: Leninistler, ABD hegemonyasının çöküş sürecine girdiği tespitini yaptığı 1990'lı yıllar, bu emperyalist devletin gücünün, “sosyalizm üstündeki zaferi”nin, sosyal reformistler, oportünistler, özellikle de liberaller tarafından kutsandığı yıllardı.

Türkiye tarihinin tanıdığı en gerici, en antikomünist devlet adamlarından biri olan Özal'ın, mayolu pozlar, küfürlü sözlerle Sovyetler Birliği'nin dağılımını kutladığı, ABD ve emperyalistlerin gücüne toz kondurulmadığı yıllardı. Sosyalizmin yenilmediğini, sosyalizmin kazanacağını, emperyalist-kapitalist sistemin çöküş sürecine girdiğini ileri sürmenin yürek istediği yıllardı. Şimdi Leninistlerin düşünceleri tartışmasız ve şüphesiz Leninistlerden tek söz etmeden, çok geniş kesimler tarafından kabul görüyor.

Devam edelim. O yıllar ve daha sonrasında gösterilen dar kafalık, şimdi “Taliban” denen katil sürüsünün Afganistan'da yeniden iktidara gelmesi olayı karşısında gösteriliyor. Yine her zamanki gibi, verili durumu değişmez kabul ediyor, anın geçiciliğini görmek ve kabul etmek yerine onu kutsuyor; arkasından kimsenin ağlamadığı Dührig'in “zorun tarihsel olarak temel unsur” olduğu görüşünü savunuyor. Bu dar kafalı düşünceye göre, Afganistan'da halklar yaşamıyor, sınıflar yok; tarihi elinde gücü, silahı, zor araçlarını bulduran şu katiller sürüsü, “Taliban”, keyfince yapıyor. Dar kafalı düşünce için sınıflar savaşı yok, ekonomi, üretim vb vb diye bir şey yok. Varsa yoksa, elinde efendilerinin ellerine tutuşturduğu ağır silahlarla, açık arazide tavuklar gibi dolaşan katiller sürüsü var.

İşte bu dar kafalı düşünceye göre, dünyaya gelişini en başta ABD, İngiltere, Suudi Arabistan, Pakistan, İran, Türkiye ve daha sayısız gerici-faşist devlete borçlu; emperyalist ve gerici-faşist devletlerin ortak çocuğu yani nesebi belirsiz olan bu haydutlar topluluğu, Afganistan toplumunu istedikleri gibi Orta Çağ karanlığına gömebilirler ve kimsenin de gıki çıkmaz.

Oysa biliyoruz ki, zor, güncel olarak söz etmek gerekirse “Taliban” çetesi, her şeyden önce ekonomik gelişmeye uymak, ona ayak uydurmak zorundadır. Ekonomik gelişmeye uymaz da onunla çatışsın ne olur? “Bu durumda, pek az istisna ile, bir kural olarak, zor, ekonomik gelişme karşısında yenik düşer” (Engels).

Tarihinde modern toplumun yaşam birikimine sahip olmuş, belli bir dönem devrimci demokratik bir yaşam biçimini yaşayıp tanımış, onun birikimine sahip Afganistan halkları “Taliban” denen emperyalist devletlerin beslemesi çetelerin kendilerini Orta Çağın karanlık, barbar, ilkel bir topluma dönüştürmeye çalışmalarını bir koyunun kasap bıçağı karşısındaki uysallığıyla mı karşılayacaklar?

Tarihte fetih durumları dışında -ki o da pek istisnai olmuştur- barbarlık hiç bir zaman kesin ve sonsuz bir zafer elde edememiştir. Hiçbir barbar güç kendisinden daha gelişmiş, ekonomik, kültürel yönden daha ileri bir halk üzerinde kesin ve uzun süreli bir üstünlük sağlayamamıştır. Bu sözünü ettiğimiz istisnai durum ancak fetih gibi durumlarda ortaya çıkar.

“Ama -fetih durumları dışında -bir ülkenin iç devlet gücü, geçmişte hemen her politik gücün belli bir aşamada başına geldiği gibi, onun ekonomik gelişmesiyle çatıştığı zaman, savaşım hep politik gücün düşmesi ile son bulmuştur. Ekonomik gelişme, acımasız ve istisnasız kendi yolunu açmıştır”

Bugün kesin “zafer” kazandıkları sanılan bu barbarların başına gelecek olan şey de budur. Başta ekonomik gelişme olmak üzere, Afganistan halklarının kültürel, siyasal, tarihsel birikimiyle çatışma “Taliban” çetesinin iktidarının, politik gücünün düşmesiyle son bulacaktır. Elbette bu, “Taliban” sürüsünün Afganistan halkları üzerinde tahripkar hiç bir etkiye yol açmayacakları anlamına gelmez. Aksine barbar fatihlerin -ve “Taliban” çetesi tam da budur- “bir ülkenin nüfusunun kökünü kazıdıkları ya da kovdukları ve nasıl kullanacaklarını bilmedikleri üretken güçleri harabeye çevirdikleri veya yıkıma bıraktıkları” durumlar tarihte görülmüştür. Ancak böylesi istisnai durumlar dışında, tarihsel gelişme, halkların daha ileri bir toplum kurma istek ve iradesi hep üstün gelmiştir.

Şimdi, bir fizik yasasının doğruluğunu kanıtlayan laboratuvar deneyi gibi, Afganistan'da olup bitenler bunu kanıtlamaya başlamıştır. Anlık durumlar geçicidir. Her şey hareket ve değişim halindedir. “Taliban” çetesinin “zaferi”nin anlık, geçici niteliğini göremeyenler, yanılmaya mahkumdur. Afganistan halkları, “Taliban” çetesinin iktidarı henüz kuruluşunu ilan bile etmeden Orta Çağ karanlığına karşı ayaklanmaya başladılar. Kadınlara, erişmiş oldukları düzeyin çok daha gerisine itilmelerine razı olmayacaklarını ellerine silah alarak göstermeye başladılar.

Bu ayaklanma, karşı gelmelerin, eylemlerin zayıf olduğu öne sürülebilir. Anlık durumun hiç bir önemi yok. Önemli olan gelişmekte olan ve gelişecek olanı görebilmektir. Tarih sahnesinin bugünde sadece “Taliban” sürüsünü gören ve bunu kalcıymış gibi algılayan dar kafalı düşüncenin hesaba katmadığı olgu budur.

Efendileri ABD ve etrafında köpek sürüsü gibi dolanan diğer emperyalistler nasıl çekip gitmek zorunda kaldılarsa, onların bu usakları da tıpkı efendileri gibi çekip gitmek zorunda kalacaklar.

İmbat Madencilik İşçilerinden Eylem

Manisa Soma'da faaliyet gösteren İmbat Madencilik işçileri, son iki aydır artan baskı, mobbing ve idari cezalar karşı 19 Ağustos günü işleme önünde eyleme başladılar.

Gece 24.00-08.00 vardiyasında yine benzer uygulamaların olması nedeniyle işten çıkan işçiler, maden sahasını terk etmedi ve yönetimle görüşmek istedi. Yeni vardiyaya gelen işçilerin de katılımıyla artan kalabalığın arttığı eylem, yönetimin görüşmeye yanaşmaması üzerine devam etti. Yaklaşık 1500 işçi, yönetim binası önünde bekliyor, hemen etraflarında da jandarma ablukası var.

İşçiler, yemek yeme, tuvalete gitme saatlerinin bile dakikalarla hesaplandığı, ocak ağzından 2 dakika önce çıkıldığı takdirde hemen yevmiye cezalarının kesildiğini söylüyor.

Madencilik, geçtiğimiz Temmuz ayı içerisinde haksız gerekçelerle yaklaşık 390 madencinin işten çıkartıldığı da anlatıyor.

Bağımsız Maden İş Sendikası Yönetim Kurulu üyesi Gökay Çakır, “Son 2 yıldır baskıların olduğuna yönelik sendikamıza çeşitli şikayetler geliyordu. Biz bu iddiaları maden yöneticileri ile görüştük ve baskı yapmama-ları konusunda uyardık. Ayrıca işçilere sabırlı olmalarını söyledik. Ancak son aylarda baskı ile birlikte mobbingler artınca ve yevmiyeleri kesilmeye başlanınca madencilerin sabrı taşıtı.

Sabah vardiyasından çıkan 1500'e yakın işçi evlerine gitmeyerek maden ocağının önünde haklarını aramaya başladı. Sendika olarak biz de onların yanındayız. Artık kirli ellerini madencilerin üzerinden çeksinler. Madencilere baskı yasınlar. Bu baskılar son-lana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

İşçiler arasındaki kültürel farklılıkları, hassasiyetleri taşıyan davranışlarda bulunan amirler görevden alınmalı, işçilerin taleplerine özen gösterilmeli, diyalogla sorun ivedilikle çözülmelidir” diyor.

Sendika yönetici Çakır, madencileri yatıştırmak ve eylemden vazgeçirmek için Soma Kaymakamı Fatih Akkaya ile AKP'li Soma Belediye Başkanı Ali Tulup'un maden ocağına geldiğini ve madencilerle görüş-tüğünü anlatırken, maden yöneticilerinden gelen olmadı.

Akşam saatlerine kadar madencilik eylemi sürdürürken, şirket yöneticilerini bekleyen madencilerin karşısına çevik kuvvet ekipleri çıktı.

Madencilik ‘yönetim istifa’ sloganları atarken çevik kuvvet ekipleri ve jandarma saldırdı ve arbede yaşandı. Madencilik eylem alanından sürüklenerek uzaklaştırıldılar.

Bağımsız Maden İş, 20 Ağustos günü bir açıklama yayınlarak İmbat Madencilik A.Ş'de amirler tarafından yapılan baskıya, mobbinge, ayrımcılığa ve hukuksuz yevmiye cezalarını anlattı.

“20.08.2021 tarihinde İmbat çalışanlarına topluca atılan mesajda yaşanan olayı çarpıtan, gerçekleri saklayan, işverenliğin ve işveren temsilcilerinin bugüne kadar yaptığı hukuka aykırı davranışları yok sayan bir söylem gerçekleştirilmiştir. İmbat yetkililerinin bu tutumu yaşanan bütün sorunlarda işçilerin karşısında açık taraf alıp, işçiyi hakaret eden, ayrımcılık yapan amirleri savunduğunu görüyoruz.

Sonuç olarak; işyerindeki bütün işçilerin sorunu olan, işyerinde kültürel ve etnik farklılıkları, hassasiyetler üzerinden ayrımcılık yapan amirler görevden alınmalıdır. İşçiyi yapılan baskı ve mobbing ortadan kaldırılmalıdır. İşçinin insanlık onurunu zedeleyeci tehdit, hakaret ve benzeri bütün söylemleri üretkenler tespit edilmeli ve son bulmalıdır. Haksız yevmiye cezaları kaldırılmalıdır. İşçilerin sesi duyulmalı ve diyalog yoluyla sorun ivedilikle çözülmelidir.

Bağımsız Maden-İş Sendikası İmbat işçisinin hakkı taleplerinin sonuna kadar arkasındadır ve arkasında olacaktır!” denildi.

Afganistan Fiyaskosu Üzerine Medya Tartışmasının Ardından

ÇEVİRİ

Taliban liderliğindeki isyancı Afgan güçleri başkent Kabil'i kuşattı. İlk geri çekilmesinden sonra Washington, diplomatik geri çekilişini savunmak için 4.000 askeri geri gönderdi. ABD emperyalizminin Orta Asya ülkelerinin ve yoksullarına karşı 43 yıllık savaşı ve Pentagon'un 20 yıllık işgali, kukla rejimin bir kasırgada kağıttan bir ev gibi çökmesiyle sona eriyor...

Şu anda her iki büyük kapitalist partiden ABD'li politikacılar, burjuva medyada ABD'nin yenilgisi ve ani geri çekilmesinin kimin suçlu olduğunu tartışıyorlar. 1978'den başlayarak Pentagon ve istihbarat servislerinin yaptığı gibi, bu iki parti de ABD müdahalesini emretti ve onayladı. Hem Trump hem de Biden ayrılmayı kabul etti.

Amerika Birleşik Devletleri'nde hiçbir çalışan, hiçbir ezilen insan, sömürge halkına ya da kadınlara sempati duyan hiç kimse, bu egemen sınıf tartışmasının, kadınlar da dahil olmak üzere herhangi bir Afgan'ın haklarını veya geçimini güvence altına almakla herhangi bir ilişkisi olduğunu düşünme aldatmacasına kapılmamalıdır

Tartışma, ABD merkezli bankaların, sanayi ve madencilik tekellerinin yağmalarını ve kârlarını hangi strateji ve taktiklerin koruduğu üzerindedir. Bu işlemler, Afganistan yakınlarındaki tüm Orta ve Batı Asya bölgesinin doğal kaynakları ve emeğini sömürüyor. ABD askeri-sanayi kompleksi tarafından yönetilen bu kapitalist sömürücüler, federal hazinenin trilyonlarca ABD dolarını sağdı.

ABD egemen sınıfı içindeki tartışma, yalnızca çıkarları ve çıkarları içindir.

ABD Savaşı 1978'de Başladı

Afganistan'daki büyük ABD müdahalesi, Afgan kralını görevden alan ve kırsal kesime toprak reformu ve ülkelerinin şehirlerine sosyalizm getirmeye çalışan ilerici bir devrimin ardından 1970'lerin sonlarında başladı.

Komünistlerin önderliğindeki bu Afgan devrimi, yeni kazandıkları haklarını savunmak için lider, öğretmen ve asker olarak en ön saflarda görev yapan Afgan kadınlarının köhnemiş konumunu derhal kaldırdı.

ABD hükümeti, Afganistan'ın toprak ağası sınıfına silah ve fon ve savaş ağaları olarak bilinen Afgan yerel yöneticilerine silah sağlayarak tepki gösterdi -bunlar Pentagon'un savaş ağalarının feodal bir versiyonuydu. Savaş ağaları ve gerici mücahitler bu ABD silahlarını kadın öğretmenleri ve öğrencilerini öldürmek için kullandılar.

Afgan devrimci hükümeti Sovyetler Birliği'nden gericilere karşı yardım istediğinde, Washington Afganistan'daki en kötü unsurlara silah gönderme konusunda üç katına çıktı.

O günlerde Washington'da hiç kimse, silahlandırdıkları Afgan gericilerin kadın haklarını ezdiğinden şikayet etmiyordu.

ABD'li diplomatlar, Suudi krallığını silahların bedelini ödemesi ve Pakistanlı militaristlerin onları teslim etmesi için seferber etti. Soğuk Savaş stratejistleri, Afganistan'daki çatışmayı SSCB'yi kurutmak için bir fırsat olarak gördüler. Başkan Jimmy Carter'ın ABD ulusal güvenlik danışmanı Zbigniew Brzezinski, 11 Eylül 2001'deki kayıpların ABD'nin Sovyetler Birliği'ni yıkmasına yardımcı olduğu için değerli olduğunu düşündüğünü açıkça belirtti.

Bugün İle Kontrast

Kızıl Ordu'nun 1988-89'da Afganistan'dan çekilmesinden sonra, devrimci hükümetten geriye kalanların bazı büyük şehirlerde 1992'ye kadar dayanabilmiş olması dikkate değer ve bugün olanlarla çarpıcı bir tezat oluşturuyor. Bu direniş kanıtlandı. On yıldan fazla bir süredir, Afgan devriminin, toprakların sadece küçük bir kısmı üzerinde kontrol sahibi olmasına rağmen, sağlam, kahramanca ve özverili bir temele sahip olduğunu. (Bkz. Workers.org/2021/07/

57380/, ilk olarak 1996'da yayımlandı.)

Çeşitli savaş ağaları ve diğer gerici gruplar kendi aralarında savaştılar ve 1996 yılına kadar Kabil'i kararlı bir şekilde ele geçiremediler. O zamana kadar, merkezi İslami okullardaki gerici bir genç grup olan Taliban, Pakistan gizli servisinden muazzam bir yardım aldı ve ülkede bir güç elde etmeyi başardı.

ABD'nin ilk tepkisi, bu grubun kadınlara yönelik baskıcı programına rağmen, Taliban ile ilişki kurmak oldu. Sonunda, Washington istikrarlı bir ittifak veya vesayet kuramadı.

CIA'nın anti-Sovyet savaş sırasında silahlandırdığı gruplardan biri olan Usame bin Ladin'in El Kaide örgütü, Taliban'ın misafiri olarak Afganistan'da üslenmişti. 11 Eylül saldırılarının ardından Bush yönetimi, Afganistan'ı işgal etmek için bir bahane olarak El Kaide'nin oradaki varlığını ele geçirdi ve hemen petrol zengini Irak'ı işgal etmek için hazırlık

lara başladı.

Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'a yapılan saldırılara hiçbir Afgan ve Iraklı karışmadı; ve bu Washington'a göre. Bush yönetimi, Demokratların desteğiyle saldırıları "Terörle Savaş" bahanesi olarak kullandı.

Washington Dünya Hegemonyasını Hedefliyor

Bunun gerçekten ne anlama geldiği -ve Washington'un stratejistleri bunu ABD stratejisiyle ilgili makalelerinde açıkça ortaya koydu- yolunda bir Sovyetler Birliği olmadan ABD'nin askeri ve ekonomik gücünü kullanarak gelecek yüzyılda dünyaya hükmetmeyi planladığıydı. İlk adımlar, Orta ve Batı Asya bölgesinde idi.

Donald Rumsfeld, Dick Cheney gibi sözde "neoconların" gösterişli planları yerine, "Terörle Savaş"ın sonucu, ABD saldırganlığı için bir dizi aksilik oldu. Ne yazık ki, Pentagon yenilgide

bile on milyonlarca insana acı çektiirdi.

ABD müdahaleleri milyonlarca Afgan, Iraklı, Suriyeli, Libyalı ve -Suudi Arabistan ve İsrail'deki müşterileri aracılığıyla- milyonlarca Yemenli ve Filistinli kaos ve sefalet getirdi. Washington'un ekonomik yaptırımları, acacları İran ve Lübnan'a kadar genişletti.

Ancak ABD müdahalesi, ABD askeri ve diplomatik başarısızlığıyla damgalandı.

İnsanlar, 1989'dan 1992'ye kadar Sovyet birlikleri olmadan Afgan devriminin neden Kabil'i savunabildiğini sorabilir, ancak bugün ABD kukla hükümeti, haftalar içinde dağıldı.

ABD işgaline sınırlı destek, ülkeye dökülen zenginlik ve silahlardan yararlanabilenlerin yalnızca dar bir kesiminden geldi. Elbette en yozlaşmış unsurlar ABD ve Batı Avrupa suç tekellerinden, özellikle de silah endüstrisinden geliyor. Mevcut hızlı çöküş, Pentagon'un tüm bölgedeki feci etkisini yansıtıyor.

ABD'deki ilerici insanlar, ABD'nin Afganistan'dan hızla ayrılmasını sağlamak ve herhangi bir yeni askeri müdahaleye karşı çıkmak için savaşmalı ve Afganistan'daki ve bölgedeki tüm yaptırımları sona erdirmek için savaşmalıdır.

Burjuva medyadaki pek çok kişi, Kabil'deki olayları, 1975'te Vietnam'ın Saygon kentindeki kurtuluş güçlerinin hızlı zaferiyle hatalı bir şekilde karşılaştırıyor. Ancak bu olaylar, ABD'yi kommanın yanı sıra, ilerici bir hükümeti iktidara getirdi. Bu Afganistan'daki mevcut olaylarla çelişiyor.

Bununla birlikte, ABD'yi çıkarmak ileriye doğru bir adımdır. Afganistan'daki herhangi bir ilerici adım, yalnızca bölgede yaşayan insanlar tarafından gerçekleştirilebilir. ABD emperyalist müdahalesinin Afganların haklarını savunması mümkün değildir.

Çeviri Kolektifi

NOT: John Catalinotto tarafından 15 Ağustos 2021'de Workers World Gazetesi'nde yayımlandı

"Yirmi Yıldır Çok Çalıştık Ve Geri Dönemeyeceğiz"

Devlette ve sivil toplum kuruluşlarında çalışan kadınlar, gelecekle ilgili endişelerini ve gelecekteki herhangi bir hükümette kadınların nasıl temsil edileceğini ifade etmek için 20 Ağustos günü bir eylem düzenledi.

"Halk, hükümet ve gelecekte devlet kuracak hiçbir yetkili Afganistanlı kadınları görmezden gelemez. Eğitim hakkımızdan, çalışma hakkımızdan, siyasi ve sosyal katılım hakkımızdan vazgeçmeyeceğiz." diyor insan hakları aktivisti Fariha Esar.

Kadın hakları aktivisti Rahima Radmanesh, "Afgan kadınları savaştı ve bu haklara ve bu değerlere ulaştı" dedi.

Protesto eden kadınlar, Taliban'ın son 20 yılda kadınların ilerlemesini ve mücadelelerini görmezden gelemeyeceğini söylüyor.

İnsan hakları aktivisti Shukria Mashaal, "Yirmi yıldır çok çalıştık ve geri dönemeyeceğiz. Biz empoze edilmiş bir hükümet istemiyoruz. Afgan vatandaşlarımızın iradesine dayanmalı" dedi.

Taliban daha önce de kadınlara İslam hukuku çerçevesinde haklar tanıyacığını ve kadınların toplumda aynı çerçevede çalışabileceğini belirtmişlerdi; ancak bu İslami çerçevenin bir tanımını vermediler.

Çeviri Kolektifi

Not: Tolonews.com'dan çevrilmiştir

Afganistan'da Yaşam Mücadelesi Veren Kadınların Yanındayız

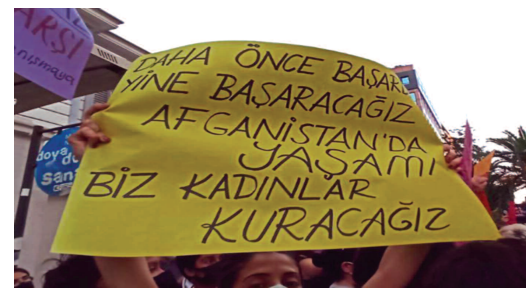
Afganistan'da Taliban nedeniyle kadınların ve çocukların yaşamları tehdit altında!

11 Eylül saldırıları sonrası Talibanın iktidardan alınması öncesinde kadınlar şeriat kanunları ile idam ediliyor, kırbaçlanıyordu.

Yanında bir erkek olmadan evden çıkmaları yasaktı. Kamusal alanın hızla dışına itilen kadınlar, siyasette de yer alamıyordu. Kız çocuklarının okula gitmesi yasaktı. Kadınların çalışma yasağı vardı. Çeşitli bahanelerle sokak ortasında kırbaçlanıyor, okula gitmek istedikleri için dayak cezasına maruz bırakılıyorlardı. Zina yapmakla suçlanan kadınlar sokak ortasında taşlanıyordu. Şiddet ve cinsel istismar rakamları çok yüksekti. Cinsel istismara uğrayan kadınlar da kırbaçlanıyor ya da taşlanıyordu.

Bugün birçok kadın, Talibanın birçok bölgeyi ele geçmesi sebebi ile çete üyelerinin ellerine geçmekte ölmeyi tercih ederek intihar etti.

15 yaşından büyük evlenmemiş kız çocuklarının çete üyelerine verileceği açıklandı. Kadınlar

ve çocukların yaşamları bu denli büyük bir saldırı altındayken, Afganistan'ın ilk kadın belediye başkanı Zarifa Ghafari yaptığı açıklamada evimi terk etmeyeceğimi, ancak kendisini öldürmek için geleceklerinden duyduğu korkuyu dile getirdi.

Gazeteci Maryam Mehtar ise "Bir gün Kabil'den dışarı çıkmayı başarabilirsem, 21. yüzyılda bizi böylesine terk etmelerini ve bugün neler yaşadığımı tüm dünya okusun diye yazacağım." yazdı.

Yönetmen Sahraa Karimi Taliban'ın şehir girmesiyle çektiği videoda korku ile kaçtıklarını

Çocukların ama bütün çocukların kırmızı elmalar gibi gülüşü...

Nazım Hikmet

